

ZJEDNOCZENIE APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

STATUT GENERALNY

Rzym 2008

© UAC – Unione dell’Apostolato Cattolico
Piazza S. Vincenzo Pallotti, 204
00186 – Roma
Italia

SPIS TREŚCI

Do wszystkich członków	
Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego	5
Dekret	10
Wykaz skrótów i źródeł	13
Wprowadzenie historyczne	16

STATUT GENERALNY ZJEDNOCZENIA APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

CZĘŚĆ I – NATURA, MISJA I DUCHOWOŚĆ	21
Rozdział 1 – Natura	21
Rozdział 2 – Misja	24
Rozdział 3 – Duchowość	26
CZĘŚĆ II – CZŁONKOWIE	29
Rozdział 1 – Ogólne zasady przynależności	29
Rozdział 2 – Członkowie indywidualni	30
Rozdział 3 – Członkowie przynależący do Wspólnot Zjednoczenia	31
Rozdział 4 – Formacja	33
Rozdział 5 – Prawa i obowiązki	34
Rozdział 6 – Opuszczenie Zjednoczenia	35
CZĘŚĆ III – WSPÓŁPRACOWNICY ZJEDNOCZENIA	37
CZĘŚĆ IV – STRUKTURA ZJEDNOCZENIA	38
Rozdział 1 – Elementy struktury	38
Rozdział 2 – Lokalne Rady Koordynacyjne	38
Rozdział 3 – Krajowe Rady Koordynacyjne	40
Rozdział 4 – Generalna Rada Koordynacyjna	44
Rozdział 5 – Zebranie Generalne	49
Rozdział 6 – Sekretariat Generalny	51

Rozdział 7 – Kongres Generalny.	52
Rozdział 8 – Zarządzanie dobrami Zjednoczenia	52

CZĘŚĆ V – ZMIANY W STATUCIE	56
--	-----------

DODATEK – Wręczenie Dekretu kanonicznego erygowania Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego i zatwierdzenia jego Statutu Generalnego, Watykan – 14 listopada 2003 r.	57
---	-----------

1. Przemówienie Przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Świeckich arcybiskupa Stanisława Ryłki	57
2. Przemówienie Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego księdza Séamusa Freemana SAC	59

ZJEDNOCZENIE APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

Piazza S. Vincenzo Pallotti, 204, 00186 – Roma

Tel. +39 06.6819469; Fax: +39 06.6876827; E-mail: uac@uniopal.org

DO WSZYSTKICH CZŁONKÓW ZJEDNOCZENIA APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

Drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie,

Alleluja! Oto kolejne wydarzenie, które zasługuje na ogromną wdzięczność każdego członka i każdej wspólnoty Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego.

Ostateczne zatwierdzenie Statutu Generalnego jest bardzo ważnym momentem historycznym dla nas wszystkich. W Wiadomościach Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego (ZAK) z maja 2008 roku czytamy: *Z wielką radością i w duchu głębokiej wdzięczności wobec Boga, informujemy Was o ostatecznym zatwierdzeniu Statutu Generalnego przez Papieską Radę ds. Świeckich (PCL). Statut Generalny Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego został już zatwierdzony w 2003 roku „ad experimentum” na pięć lat. Po szerokiej konsultacji z członkami ZAK, projekt ostatecznego tekstu został przejrany, przedyskutowany i zatwierdzony przez Nadzwyczajne Zebranie Generalne w maju 2007 roku i jego końcowa redakcja została przedstawiona PCL do ostatecznego zatwierdzenia. Sekretariat Generalny ZAK 2 maja 2008 roku otrzymał od niej list informujący o ostatecznym zatwierdzeniu Statutu, zawierający także niewielkie zmiany i uwagi odnośnie tekstu.*

Członkowie Generalnej Rady Koordynacyjnej omówili te „zmiany i uwagi” w czasie swojego dorocznego spotkania, jakie odbyło się w dniach 13-16 maja 2008 roku, i włączyli je do Statutu Generalnego. Jego kopia, we wrześniu 2008 roku, została przedstawiona Papieskiej Radzie ds. Świeckich i złożona w jej archiwum.

W piątek, 7 listopada 2008 roku, dekret ostatecznego zatwierdzenia Statutu Generalnego ZAK został wręczony przez Przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Świeckich, Jego Ekscelencję Kardynała Stanisława Ryłko, podczas prostej ceremonii w siedzibie Papieskiej Rady, grupie reprezentującej członków Zjednoczenia. Tworzyli ją: ks. Friedrich Kretz SAC, Przełożony Generalny SAC i asystent kościelny ZAK; ks. Jeremiaś Murphy SAC, Sekretarz Generalny ZAK; s. Serena Cambiaghi CSAC, Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr Apostolstwa Katolickiego; s. Rita-Lore Wicklein SAC, Wikaria Generalna Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego; pani Iole Capretti, członkini Krajowej Rady Koordynacyjnej we Włoszech oraz pani Marina Monacchi ze Wspólnoty „Quinta Dimensione”. Był też obecny mons. Miguel A. Delgado, Dyrektor Biura PCL. Ostateczne zatwierdzenie Statutu Generalnego nosi datę 28 października 2008 roku. W ten sposób nastąpiło przejście od pięcioletniego okresu *ad experimentum* do zatwierdzenia Statutu na stałe. Jest to wielki duchowy dar dla nas wszystkich!

Jakie znaczenie ma ten proces, to kościelne zatwierdzenie dla ZAK, dzisiaj i w przyszłości?

Przede wszystkim, zatwierdzenie to nie jest końcowym etapem jakiegoś procesu. Pamiętam, jak jeden z członków, po zatwierdzeniu Statutu *ad experimentum* w 2003 roku, powiedział: „Stolica Święta się wypowiedziała, sprawa skończona”. Ale stwierdzenie to nie wyraża, i nie powinno, prawdziwej oceny ważności i znaczenia tego historycznego zatwierdzenia ze strony Kościoła. My nie świętujemy zakończenia pewnego procesu. Świętujemy natomiast dar Ducha Świętego, autentyczny dar nowego początku, który wzywa i zaprasza wszystkich do współpracy w apostołskiej misji duchowej Kościoła. Jesteśmy wezwani, aby od początku być „komunią”, otwartą na nowe sposoby i formy ewangelizacji, która rozwija współpracę pomiędzy wszystkimi wiernymi (por. Statut Generalny, nr 12 i 13). Świętujemy dar, który w każdym członku powinien obudzić nową nadzieję związaną z naszą przyszłą rolą w całym Kościele powszechnym; dar i bardzo cenne natchnienie Ducha Świętego, który nie pozostawia

nam innego wyboru (por. 2 Kor 5, 14) i który powinien obudzić w nas nowy entuzjazm, ten sam, którego mogłem doświadczyć w tym roku w Sydney w Australii, podczas Światowego Spotkania Młodych. Było dla mnie radosną niespodzianką spotkać, podczas codziennych katechez w grupach anglojęzycznych, młodych ludzi z Australii, Belize, Kanady, Indii, Irlandii, RPA oraz z USA, zachwyconych Zjednoczeniem Apostolstwa Katolickiego. To była wielka manifestacja entuzjazmu wobec naszej odpowiedzialności wewnątrz Kościoła!

Znaczący jest też ciągły strumień informacji i inicjatyw pochodzących z Sekretariatu Generalnego ZAK. I tak na przykład, wszyscy otrzymaliśmy w ostatnich tygodniach kilka ważnych dokumentów, objaśniających szczegółowe kwestie ZAK. 2 października ukazał się dokument *Duchowy profil Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego*, tekst bogaty w odniesienia biblijne, dotyczący duchowej i apostołskiej charakterystyki ZAK. 30 października został przesłany kolejny dokument *Regulamin Generalnej Rady Koordynacyjnej ZAK*, zawierający praktyczne i techniczne regulacje, dotyczące jej funkcjonowania. Inne dokumenty przewodnie i objaśniające są w przygotowaniu. Znacząca była decyzja Instytutu Pallottiego, o organizowaniu w minionym roku spotkań związanych z bardzo ważnym dla Kościoła Rokiem św. Pawła. Konferencje pogłębiły zagadnienie korzystania przez św. Wincentego Pallottiego w swoich pismach z tekstów Apostoła Narodów. Wszystkie te inicjatywy pobudzają do refleksji, odnawiają nasze codzienne życie charyzmatem, ożywiają jego dynamiczną wierność, która nie może ograniczać się do rutyny.

Po drugie, oficjalne zatwierdzenie Kościoła jest pozytywnym uznaniem zrealizowania zalecenia przekazanego nam przez Sobór Watykański II oraz Nadzwyczajną Kapitułę Generalną SAC z 1968-69 roku. Sobór Watykański II wezwał wszystkie instytuty życia konsekrowanego do powrotu do źródeł, czyli do ducha i celów Założyciela (por. *Ecclesiae Sanctae*, 12). Proces ten dla naszej wspólnoty pallotyńskiej okazał się „złożony”, ponieważ nasza historia pokazuje, że musieliśmy przejść przez wiele kryzysów tożsamości. W całej naszej historii mieliśmy zawsze do czynienia

z żywą dyskusją, dotyczącą centralizacji i władzy odnośnie charyzmatu, z napięciami, a nawet z podziałami. Wierzę, że dzięki erygowaniu oraz oficjalnemu zatwierdzeniu Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego przez Stolicę Świętą, nasze „publiczne stowarzyszenie wiernych” cieszy się dzisiaj zapewne większą jednością niż w jakimkolwiek okresie swojej historii.

Zalecenie Kościoła, dotyczące odnowy i przystosowania życia konsekrowanego, dane instytutom zakonnym, nie było dla nich zadaniem łatwym do realizacji. Złożoność tej odnowy możemy uświadomić sobie z wypowiedzi XII Nadzwyczajnej Kapituły Generalnej SAC. Była ona „profetyczna” w tym sensie, że ojcowie kapitulni nie postawili akcentu na szczegółową dyskusję nad teoretyczną odnową, lecz wypracowali pewne istotne zasady odnowy i wezwali, aby nadać naszej odnowie autentyczne korzenie, wezwali do konkretnej *praxis*. Sformułowanie ich intencji jest bardzo ciekawe: *Za życia Założyciela ogólne kierownictwo całego Dzieła sprawował on sam, potem pierwsi członkowie Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego; taki stan rzeczy przetrwał aż do dzisiejszego dnia. Czy także na przyszłość będzie się on mógł i powinien zachować, to sprawa nie tak bardzo nagląca, biorąc pod uwagę bieżące okoliczności. Kapituła Generalna daje więc prowincjom i regionom możliwość wypróbowania pewnych form organizacji i kierownictwa, odpowiednio do warunków, aby znaleźć w odpowiednim czasie rozwiązanie ogólne* (Dokumenty Nadzwyczajnej XII Kapituły Generalnej, rozdz. 5, nr 14).

Po pierwszej lekturze tego artykułu można by odnieść wrażenie, że ojcowie kapitulni woleli pominąć kwestię i zlecić rozwiązanie innym. Lecz późniejszy rozwój wydarzeń pokazał, że to ich stanowisko okazało się profetyczne, gdyż obudziło różne twórcze inicjatywy. To z kolei doprowadziło do korzystania z „koordynacji” i „współpracy”, jako narzędzi o wielkim potencjale duchowym i apostołskim. Dalszy ciąg naszej historii dokonał się na naszych oczach.

Przyszłość zrodzi nowe wyzwania oraz nowe trudności, dając nam okazję do lepszego wykorzystania wspomnianej duchowej współpracy, aby odkrywać wolę Boga, a nie naszą. Duchowym źródłem, które daje życie

i dynamizm tej świętej współpracy jest Wieczernik, czyli zjednoczenie wszystkich wokół Maryi, Królowej Apostołów, aby rozważyć jej apostołskie pytanie: „Jakże się to stanie?” (Łk 1, 34). Jest to proste pytanie, które nie zawiera w sobie żadnej wątpliwości. Droga, którą Bóg nam wyznacza, jest tuż obok i odkrywamy ją przez naszą wytrwałość. „Jakie będzie Zjednoczenie dzisiaj i jutro?” Niech to będzie pytanie zawsze obecne w nas, w każdej konkretnej sytuacji naszego życia i naszego apostołstwa.

Kończąc, pragniemy szczerze podziękować Wam wszystkim za współpracę i solidarność, które cechowały nasze celebracje i działania w minionych latach. Módlmy się, aby rozwijały się one także w przyszłości. Prośmy też zawsze Maryję, Królową Apostołów, aby wstawiała się za nami u Swojego Syna Jezusa Chrystusa za Kościół, a szczególnie za wszystkich członków Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, aby wszyscy, poczynając od nas, mogli okazać się wiernymi zarządcami otrzymanych darów.

Z braterskim oddaniem w Panu,

+ *Seamus Freeman SAC*
Przewodniczący

ks. Jeremiah Murphy SAC
Sekretarz Generalny

21 listopada 2008

W Święto Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS
1563/08/S-61/A-74

DEKRET

Początki *Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego* sięgają 9 stycznia 1835 roku. W tym dniu, z natchnienia Bożego, św. Wincenty Pallotti (1795-1850) postanowił założyć dzieło, dzięki któremu wszyscy członkowie Ludu Bożego mogliby uczestniczyć w ewangelizacyjnej misji Kościoła. Św. Wincenty Pallotti był przeniknięty ideą, że wszyscy ochrzczeni – odpowiadając na „nowe przykazanie” miłości (por. J 15, 12-15) – są powołani do czynnego troszczenia się o zbawienie bliźniego tak jak o zbawienie własne; uważał on ponadto, że osobiste inicjatywy apostołskie byłyby bardziej skuteczne, gdyby je podejmowano w formie zrzeszonej i ukierunkowano na wspólną misję życia Ewangelią i jej głoszenie.

Od samego początku *Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego* jednoczyło różne wspólnoty wiernych każdego stanu – świeckich, duchownych i osoby zakonne – pragnących kształtować własne powołanie według apostołskich ideałów Założyciela. Uczestnictwo w tym samym charyzmacie zakłada konieczność rozróżnienia, a jednocześnie wzajemnego uzupełniania się różnych stanów w kościelnej komunii.

Jak czytamy w pierwszym artykule Statutu Generalnego: „*Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego*, jako dar Ducha Świętego, jest komunią wiernych, którzy zjednoczeni z Bogiem i pomiędzy sobą, żyjąc według charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, pobudzają współodpowiedzialność wszyst-

kich ochrzczonych za ożywanie wiary, za rozpalenie miłości w Kościele i świecie, i za doprowadzenie wszystkich do jedności w Chrystusie”.

Na przestrzeni całej historii *Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego* otrzymało różne świadectwa uznania ze strony władzy kościelnej. Reskryptem z dnia 4 kwietnia 1835 roku, ówczesny Wikariusz Rzymu, kardynał Carlo Odescalchi, udzielił swojego błogosławieństwa członkom – dopiero co powstałego – *Pobożnego Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego*. Następnie, dnia 11 lipca tego samego roku, papież Grzegorz XVI udzielił temu stowarzyszeniu „tysiąca błogosławieństw” (por. San Vincenzo Pallotti, *Opere Complete*, IV, s. 3 i 9; *Wybór Pism*, I, s. 37 [9] i 57 [71]).

W homilii wygłoszonej w rzymskim kościele San Salvatore in Onda dnia 22 stycznia 1986 roku, Jego Świątobliwość Jan Paweł II uwydatnił istotne punkty charyzmatu, który otrzymał św. Wincenty Pallotti. Ojciec Święty, patrząc w przyszłość, powiedział przy tej okazji: „trwajcie nadal wiernie w waszym zaangażowaniu na rzecz skutecznego urzeczywistnienia tego, co w duchu proroczym zapowiedział Wincenty Pallotti i co autorytatywnie potwierdził Sobór Watykański II, by wszyscy chrześcijanie byli autentycznymi apostołami Chrystusa w Kościele i w świecie!” (*Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, 9/1 [1986], s. 1899; por. *Papieże o św. Wincentym Pallottim*, Warszawa 1989, s. 91)

Ekumeniczny Sobór Watykański II, jak również posoborowe Magisterium, przywiązywały wielką wagę do zrzeszeniowych form uczestniczenia w życiu Kościoła, okazując im głębokie poważanie (por. Dekret o apostołstwie świeckich *Apostolicam actuositatem*, 18, 19 i 21; Posynodalna adhortacja apostołska *Christifideles laici*, 29).

Jan Paweł II na początku nowego tysiąclecia napisał w tym samym duchu, że „bardzo ważnym dla komunii jest obowiązek popierania różnych form zrzeszania się zarówno tradycyjnych, jak i nowszych ruchów kościelnych, ponieważ nadają one Kościołowi żywotność, która jest darem Bożym i przejawem prawdziwej «wiosny Ducha»” (List apostołski *Novo Millennio ineunte*, 46).

W kontekście tego, co powyżej zostało napisane:

Po upływie pięcioletniego okresu zatwierdzenia *ad experimentum* Statutu Generalnego *Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego* (por. Dekret Papieskiej Rady ds. Świeckich z 28 października 2003 roku);

Uwzględniając podanie, skierowane do tej Dykasterii przez Jego Ekscelencję ks. bpa Séamusa Freemana SAC, Biskupa Ossory oraz przez przewielebnego ks. Jeremiaha Murphy SAC, będących odpowiednio Przewodniczącym i Sekretarzem Generalnym *Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego*, w którym uprasza się o ostateczne zatwierdzenie wspomnianego Statutu;

Uznając celowość ostatecznego zatwierdzenia Statutu Generalnego *Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego*;

Akceptując zmiany naniesione w tekście Statutu Generalnego;

W oparciu o treść artykułów 131-134 Konstytucji apostolskiej *Pastor Bonus* o Kurii Rzymskiej i kanonu 312, § 1, 1° Kodeksu Prawa Kanonicznego, Papieska Rada ds. Świeckich:

1) potwierdza erygowanie *Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego* jako międzynarodowego publicznego stowarzyszenia wiernych na prawie papieskim, z osobowością prawną, według normy zawartej w kanonach 298-320 i 327-329 Kodeksu Prawa Kanonicznego;

2) ostatecznie zatwierdza Statut Generalny, w należyście uwiarygodnionym obecnym kształcie, z dzisiejszą datą, którego kopię złożono w archiwach Dykasterii.

Watykan, dnia 28 października 2008 roku, Święto Apostołów Szymona i Judy Tadeusza.

kard. Stanisław Ryłko
Przewodniczący

+ *Josef Clemens*
Sekretarz

WYKAZ SKRÓTÓW I ŹRÓDEŁ

- AA** Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem* (Dekret o apostołstwie świeckich)
- ACTA SAC** Akta Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego
- AG** Sobór Watykański II, *Ad gentes divinitus* (Dekret o działalności misyjnej Kościoła)
- art.** odnośniki do artykułów niniejszego Statutu Generalnego ZAK
- ChL** Jan Paweł II, *Christifideles laici*, Adhortacja apostołska o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie (1988)
- DH** Sobór Watykański II, *Dignitatis humanae* (Deklaracja o wolności religijnej)
- GS** Sobór Watykański II, *Gaudium et spes* (Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym)
- kan.** odnośniki do kanonów Kodeksu Prawa Kanonicznego
- KPK** Codex Iuris Canonici – Kodeks Prawa Kanonicznego (tekst łaciński i polski), Poznań 1984
- LG** Sobór Watykański II, *Lumen gentium* (Konstytucja dogmatyczna o Kościele)
- NA** Sobór Watykański II, *Nostra aetate* (Deklaracja o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich)
- NMI** Jan Paweł II, List apostołski *Novo Millennio ineunte* na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000.

nr	numer
OOCC	<i>Opere Complete</i> (vol. I-XIII), (Wydanie krytyczne pism św. Wincentego Pallottiego, Założyciela Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, red. ks. Francesco Moccia SAC), Rzym, 1964-1997, Kuria Generalna SAC
PO	Sobór Watykański II, <i>Presbyterorum ordinis</i> (Dekret o posłudze i życiu kapłanów)
Prawo SAC	Prawo Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Rzym, 25.03.1981), Poznań 1982
SAK	Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego
SC	Sobór Watykański II, <i>Sacrosanctum Concilium</i> (Konstytucja o liturgii świętej)
UR	Sobór Watykański II, <i>Unitatis redintegratio</i> (Dekret o ekumenizmie)
VC	Jan Paweł II, <i>Vita consecrata</i> , Adhortacja apostołska o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i w świecie (1996)
Wprowadzenie	Dokument podstawowy Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, przyjęty i zatwierdzony na spotkaniu następujących instytutów Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, w dniach 6-8 kwietnia 1981 r.: <ul style="list-style-type: none"> – Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego (Księża i Bracia Pallotyni); – Zgromadzenie Sióstr Apostolstwa Katolickiego (Siostry Pallotynki Rzymskie); – Zgromadzenie Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego (Siostry Pallotynki Misjonarki);

- Siostry Eucharystki św. Wincentego Pallottiego;
- Siostry św. Hildegardy Apostolstwa Katolickiego;
- Siostry św. Teresy Apostolstwa Katolickiego.

Instytuty wyżej wymienione oraz inne instytuty i wspólnoty przyjęły to *Wprowadzenie* i umieściły je jako wstęp do własnego Prawa. *Wprowadzenie* to jest wspólną deklaracją odnośnie do duchowości i zasad apostołstwa pallotyńskiego.

ZAK

Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego

WPROWADZENIE HISTORYCZNE

ŚWIĘTY WINCENTY PALLOTTI ZAŁOŻYCIEL ZJEDNOCZENIA APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

1. [Życie i działalność] – Wincenty Pallotti urodził się w Rzymie 21 kwietnia 1795 roku jako syn Piotra Pawła i Magdaleny De Rossi. Młodość przeżył w religijnej atmosferze domu rodzinnego. Święcenia kapłańskie otrzymał 16 maja 1818 roku. Po święceniach, z racji swej wszechstronnej i różnorodnej działalności apostolskiej, zaprzyjaźnił się zarówno z wieloma kapłanami, jak i osobami świeckimi, którzy byli aktywnie zaangażowani w ożywianie wiary chrześcijańskiej wśród ludności Rzymu. Jego działalność duszpasterska na wszystkich odcinkach przynagliła go do wzbudzania współpracy między duchownymi, zakonnikami i świeckimi.

W owych czasach Rzym dawał mu szerokie pole do działalności kapłańskiej i apostolskiej. Swoją duszpasterską troską Pallotti obejmował wiele dziedzin życia kościelnego: był otwarty na biednych i opuszczonych; troszczył się o żołnierzy w koszarach, o robotników, studentów i więźniów; niestrudzenie słuchał spowiedzi; głosił konferencje dla osób zakonnych i prowadził misje w parafiach; organizował formację chrześcijańską młodzieży, dorosłych świeckich i duchownych; otwierał i wspomagał sierocińce; propagował apostołstwo prasy; wspomagał działalność misyjną i był otwarty na problemy chrześcijańskiego Wschodu; zapoczątkował obchody oktawy Epifanii, które były wyrazem jedności i powszechności Kościoła. Nade wszystko jednak w centrum jego zaangażowania była zawsze troska o chwałę Bożą i zbawienie ludzi. Siłą poruszającą całe jego apostołstwo, skierowane na ożywienie wiary, była miłość w podwójnym wymiarze: duchowym i doczesnym.

Cechą dominującą w całym życiu i działalności apostolskiej Wincen- tego Pallottiego było nieustanne dążenie do świętości, które – można by powiedzieć – stało się zaczynem ożywiający wszystkie inne dziedziny jego życia. Każdą chwilę swego życia kierował do Boga nieskończenie świętego. Św. Wincenty, całkowicie pochłonięty przez Boga, wyznaje:

„Bóg, który jest Świątością w swej Istocie, swoją nieskończoną świętością niweczy całą mą niegodziwość, a po unicestwieniu mnie całego, zostaje we mnie Bóg, świętość niezmierna, nieskończona, odwieczna i niepojęta” (OOCC X, s. 459).

Wincenty Pallotti zmarł w Rzymie, w domu przy kościele San Salvatore in Onda, dnia 22 stycznia 1850 roku. W setną rocznicę śmierci został zaliczony w poczet błogosławionych przez papieża Piusa XII, a 20 stycznia 1963 roku kanonizowany przez papieża Jana XXIII. Powiedział on o Świętym: *Św. Wincenty Pallotti jest jedną z najwybitniejszych postaci w działalności apostołskiej XIX wieku. (...) Nie zadowolił się zwykłym kapłaństwem. Obmyślał inne środki, aby pozwolić ludziom poznać i pokochać Boga* (ACTA SAC V, s. 367; por. *Papieża o św. Wincentym Pallottim*, Pallottinum, Warszawa 1989, s. 59).

2. [Duchowość] – Motywem, który dynamizował wieloraką działalność apostołską św. Wincentego Pallottiego, było jego osobiste przeżywanie wiary. Bóg obdarzył go głębokim doświadczeniem swojej Boskiej nieskończonej miłości i nieskończonego miłosierdzia. Według św. Wincentego Pallottiego, najgłębszym motywem Bożej działalności jest Jego nieskończona miłość. Dlatego człowiek, stworzony na obraz i podobieństwo Boże, odnajduje sens swojego życia tylko wtedy, gdy nieustannie praktykuje miłość do Boga i bliźniego (por. 1 J 4, 16).

To doświadczenie pozwoliło Pallottiemu rozpoznać w Chrystusie Apostoła Ojca Przedwiecznego. Wszystko to, co Jezus czynił podczas swego życia ziemskiego, znajduje swe źródło w Jego miłości do Ojca i w Jego zbawczej miłości względem ludzi (por. OOCC III, s. 175 nn). Życie będące naśladowaniem Chrystusa, miłość względem Boga Ojca i miłość bliźniego stanowią sekret skuteczności apostołskiej każdego chrześcijanina. Dlatego miłość jest według św. Wincentego Pallottiego najistotniejszym motywem dla każdego, kto pragnie współpracować w apostołstwie. Naśladowanie Jezusa i uczestnictwo w Jego zbawczej misji są nieodłączne. A ponieważ wszyscy są wezwani do naśladowania Chrystusa, wszyscy też są zobowiązani do działalności apostołskiej (por. OOCC III, s. 142).

Maryja, Królowa Apostołów, jest *po Jezusie Chrystusie, najdoskonalszym wzorem katolickiej gorliwości i doskonałej miłości. Maryja bowiem (...) tak dalece poświęciła się dziełom dla większej chwały Boga i zbawienia dusz, że swymi zasługami przewyższyła Apostołów* (OOCC I, s. 7). Ten tytuł Królowej Apostołów jest dla św. Wincentego symbolem, programem, najskuteczniejszym przykładem i najdoskonalszym wzorem dla apostołstwa każdego chrześcijanina.

3. [Dzieło] – Doświadczenie Boga jako Miłości i Miłosierdzia sprawiało, że św. Wincenty Pallotti dostrzegał potrzeby Kościoła w ówczesnych czasach i szukał na nie odpowiedzi. Umiał odczytywać wolę Bożą w znakach czasu. W odpowiedzi na oświecenie, które otrzymał 9 stycznia 1835 roku, rozpoczął Dzieło Apostolstwa Katolickiego (por. OOCC X, s. 198-199). Z natchnienia Ducha Świętego postanowił założyć dzieło, w którym wszyscy ochrzczeni mogliby uczestniczyć w misji Kościoła, jeśli zjednoczą się w realizacji jednego wspólnego celu. Wincenty Pallotti wyjaśnił swoją wizję w następujących słowach: *„Apostolstwo Katolickie”, to jest „powszechne”, może być udziałem osób ze wszystkich stanów, gdyż jest ono działalnością, jaką każdy w miarę swoich możliwości może i powinien wykonywać ku większej chwale Boga oraz dla wiecznego zbawienia swego własnego, jak i bliźniego* (OOCC III, s. 143).

Oficjalną datą założenia Dzieła Pallottiego jest dzień 4 kwietnia 1835 roku, dzień, w którym Wikariusz Rzymu, Karol kardynał Odescalchi, udzielił *Pobożnemu Zjednoczeniu Apostolstwa Katolickiego (...) wszelkich błogosławieństw* (OOCC IV, s. 1-3). W maju 1835 roku Wincenty Pallotti skierował do mieszkańców Rzymu pierwsze orędzie, w którym przedstawił naturę i cel *Pobożnego Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego*, zapraszając kapłanów i świeckich do uczestnictwa w nim (por. OOCC IV, s. 119-141). Dnia 11 lipca tego samego roku Dzieło zatwierdził papież Grzegorz XVI (OOCC IV, s. 8-9). Dnia 25 marca 1838 roku Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego zostało ustanowione w diecezji rzymskiej jako stowarzyszenie publiczne z osobowością prawną (por. OOCC IV, s. 24-26;) i istniało w Kościele powszechnym jako Zjednoczenie wspólnot

i członków indywidualnych (Prawo SAC, Rzym 1981, 1, 4, 201-205), uznane przez Stolicę Świętą.

Już za życia Założyciela Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego przeżywało ciągły rozwój, choć nie bez trudności i przeszkód. Różnorodność członków Zjednoczenia przynagłała Wincentego Pallottiego do przemyślenia różnych form przynależności i różnych struktur organizacyjnych (por. OOCC I i II). Zakładając Zjednoczenie, Pallotti nie zamierzał tworzyć w Kościele nowej instytucji, lecz raczej ożywić już istniejące i uczynić je skuteczniejszymi w ich apostołstwie (por. OOCC III, s. 1-3), służąc niestrudzenie z miłością, gdzie było to możliwe, budując jedność oraz współpracując z innymi w apostołstwie. Według św. Wincentego Pallottiego, fundamentem jedności Zjednoczenia jest wezwanie do życia w miłości i gorliwości apostołskiej. Dlatego też więzią w Zjednoczeniu jest przede wszystkim współzawodnicząca miłość, z minimum struktur organizacyjnych.

Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego, do którego już na etapie początkowym należeli księża, zakonnicy i wierni świeccy, rozwijało się w sposób bardziej organiczny w latach po śmierci Założyciela. I tak stopniowo ukształtowały się: wspólnota księży i braci, wspólnoty sióstr oraz inne wspólnoty składające się z wiernych świeckich, przynależących do różnych stanów i zajmujących różne stanowiska. Dziś Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego zachowuje zasadniczo tę samą postać i jest otwarte dla wszystkich członków Ludu Bożego. Jednoczy ono na całym świecie wszystkich, którzy inspirowani są apostołskimi ideałami Założyciela: tzn. członków instytutów założonych przez św. Wincentego Pallottiego lub ukonstytuowanych później w różnych czasach oraz wielu wiernych świeckich, angażujących się indywidualnie lub w zorganizowanych grupach czy wspólnotach. Wszyscy tworzą jedną rodzinę, starają się kierować zasadami wspólnego stylu życia i wspólnie poświęcają się działalności, która jest odpowiedzią na wyzwania współczesnego powszechnego apostołstwa. Dnia 28 października 2003 r. Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego otrzymało od Papieskiej Rady ds. Świeckich status „międzynarodowego stowarzyszenia publicznego” („Notiziario del Pontificio Consiglio per i Laici” 8/2003, s. 13)

Dążąc do pełnego urzeczywistnienia pierwotnej wizji św. Wincentego Pallottiego oraz szukając dróg jej aktualizacji, Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego stara się kształtować swoje życie według zasad Statutu Generalnego. Chce w ten sposób umacniać jedność całego Dzieła pallotyńskiego i ukazywać jego prorockie posłannictwo.

STATUT GENERALNY ZJEDNOCZENIA APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

CZEŚĆ I NATURA, MISJA I DUCHOWOŚĆ

Rozdział 1 NATURA

1. Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego, jako dar Ducha Świętego, jest komunią¹ wiernych², którzy zjednoczeni z Bogiem i pomiędzy sobą, żyjąc według charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, pobudzają współodpowiedzialność wszystkich ochrzczonych za ożywianie wiary, za rozpalanie miłości w Kościele i świecie i za doprowadzenie wszystkich do jedności w Chrystusie³.
2. Źródłem, początkiem i mistrzem wszelkiej działalności apostołskiej dla członków Zjednoczenia jest Jezus Chrystus, Apostoł Ojca Przedwiecznego (por. Hbr 3, 1)⁴.

¹ Pod pojęciem *komunia* (łacińskie tłumaczenie greckiego terminu *koinonia*) rozumie się Kościół, którego wierni, przez udział w Duchu Świętym (J 14, 17), w Ewangelii (Flp 1, 5) oraz w Ciele i Krwi Chrystusa (1 Kor 10, 16-17) są zjednoczeni z Bogiem i pomiędzy sobą (Gal 3, 28; 1 J 1, 3-7). Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego należy do tej powszechnej, boskiej i ludzkiej, wspólnoty Kościoła i jest wezwane do współpracy, aby wszyscy ludzie zostali w nią wszczępieni i doszli do pełni życia (1 Kor 15, 28; por. SC 2; LG 7, 8, 13; UR 2).

² To określenie w niniejszym Statucie odnosi się zarówno do mężczyzn, jak i kobiet.

³ Por. *W Zjednoczeniu dla ewangelizacji* (Dokument końcowy XVII Zebrania Generalnego Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, 1992), nr 16; OOCC I, s. 1-6; *Wprowadzenie* c, e-g; LG 7, 13.

⁴ Por. OOCC II, s. 5-9, 541; III, s. 139-143; *Wprowadzenie* j; AA 4.

3. Patronką Zjednoczenia oraz doskonałym wzorem życia duchowego i gorliwości apostołskiej jest Błogosławiona Dziewica Maryja, Królowa Apostołów⁵.
4. Duchowe centrum Zjednoczenia znajduje się przy kościele San Salvatore in Onda w Rzymie, gdzie przechowywane jest ciało św. Wincentego Pallottiego.
5. Przełożony Generalny Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, jako następca w linii ciągłej Założyciela, św. Wincentego Pallottiego, jest gwarantem wierności charyzmatowi pallotyńskiemu.
6. W Zjednoczeniu, różnorodne formy osobistego powołania oraz różne style życia, zaangażowania i służby znajdują swą jedność w charyzmacie dzieła, w tym samym duchu, w tej samej misji i komunii członków, na sposób opisany w niniejszym Statucie⁶. *Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra* (1 Kor 12, 7)⁷.
7. Ta sama godność członków Zjednoczenia ma swoje źródło w powszechnym podobieństwie do Stwórcy oraz w powszechnym kapłaństwie Ludu Bożego⁸. Wyraża się ona w różnorodności powołań: do życia świeckiego, do życia konsekrowanego i do kapłaństwa sakramentalnego, tak powiązanych ze sobą, że każda wspomaga inne w czujnym trwaniu, w nieustannym wzroście i w realizacji swej szczególnej służby⁹.
8. Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego jest międzynarodowym publicznym stowarzyszeniem wiernych wszystkich stanów i powo-

⁵ Por. OCCC I, s. 6-7; III, s. 6, 145; *Wprowadzenie* k; AA 4.

⁶ Por. OCCC IV, s. 143-145, 265; *Wprowadzenie* c, f-h.

⁷ Por. Syr 12, 17 (Wulgata); OCCC III, s. 142; IV, s. 451-452; LG 12; VC 74.

⁸ Por. GS 12, 29; LG 10.

⁹ Por. OCCC III, s. 156-157; LG 32; VC 31.

łań (por. KPK, kan. 298-320 i 327-329)¹⁰, erygowanym przez Stolicę Świętą i kierującym się normami Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz artykułami niniejszego Statutu.

9. Siedziba Zjednoczenia znajduje się przy Domu Generalnym Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego w Rzymie.
10. Niniejszy Statut zawiera normy ogólne dotyczące życia i działalności całego Zjednoczenia, bez jakiegokolwiek naruszenia wewnętrznych przepisów wspólnot przynależących do niego (por. art. 34-37 i 40), z zachowaniem przepisu art. 73.
11. Przełożony Generalny Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, na mocy prawa, jest asystentem kościelnym Zjednoczenia, zgodnie z przepisem kan. 317 § 1 KPK.
W przypadku jego wyboru na Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej Zjednoczenia, Rada Generalna Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego proponuje Papieskiej Radzie ds. Świeckich innego kandydata na powyższe stanowisko.
Asystent kościelny, w ramach kompetencji terytorialnej każdej Krajowej Rady Koordynacyjnej, mianuje, zgodnie z jej propozycją i za zgodą Generalnej Rady Koordynacyjnej, osobę odpowiedzialną, która w ścisłej współpracy ze wspomnianymi Radami i asystentem, troszczy się o pallotyńską formację wstępną i permanentną członków Zjednoczenia.

¹⁰ Por. OCCC IV, s. 124, 131, 137, 144, 321, 326-327, 349; V, s. 236-237; LG 12; AA 3.

Rozdział 2

MISJA

12. Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego uczestniczy w misji Kościoła, mającej na celu ożywianie wiary i świadomości apostołskiego powołania oraz rozpalanie miłości wśród wszystkich członków Ludu Bożego, aby coraz bardziej jednoczyli się oni w zadaniu szerzenia miłości, i aby jak najszybciej nastąpiła jedna owczarnia pod jednym Pasterzem (por. J 10, 16)¹¹. Dlatego też Zjednoczenie, w komunii z właściwymi pasterzami, troszczy się o współpracę pomiędzy wszystkimi wierzącymi, w duchu otwartości na nowe formy ewangelizacji¹².
13. W celu realizacji tej misji, Zjednoczenie, jako stowarzyszenie duchowe i apostołskie, otwarte na wszystkich członków Ludu Bożego, czyli na wiernych świeckich, duchownych i osoby konsekrowane¹³, stara się uświadamiać wszystkim ich charyzmaty i je ożywiać. Pragnie ono żyć tajemnicą Kościoła jako komunii wszystkich wiernych w ich autentycznej godności¹⁴.
14. Zjednoczenie, wśród wszystkich katolików, pragnie¹⁵:
 - a) ożywiać wiarę, nadzieję i miłość, otrzymane jako dary na chrzcie św.;
 - b) rozpalać pragnienie świętości¹⁶;
 - c) budzić świadomość powierzonej im przez Boga misji oraz wspierać ich gotowość i zdolność do współdziałania w apostołstwie;

¹¹ Por. OCCC IV, s. 1-2, 168; *Wprowadzenie* b-c; AA 1-2.

¹² Por. OCCC IV, s. 334, 345; *Wprowadzenie* d; AA 23, 27.

¹³ Por. OCCC IV, s. 124; *Wprowadzenie* g; LG 12-13; PO 6, 8-9.

¹⁴ Por. GS 29-32, 40; ChL 8.

¹⁵ Por. OCCC I, s. 231; III, s. 156-157; IV, s. 8; VII, s. 2-3.

¹⁶ Por. OCCC IV, s. 138, 143, 231, 349; LG 32, 39-42.

- d) upowszechniać duchowość apostołską, która jest naszym dziedzictwem;
 - e) wzmacniać zaangażowanie na rzecz misji *ad gentes*.
15. Zjednoczenie, ze wszystkimi chrześcijanami¹⁷, pragnie:
- a) wypraszać błogosławieństwo Boże dla ewangelizacji poprzez modlitwę, ofiarę i dobre dzieła¹⁸;
 - b) pomagać ludziom otwierać się na światło wiary i na zbawczą moc Chrystusa;
 - c) przyczyniać się do wzrostu coraz pełniejszej jedności;
 - d) przygotować możliwie jak najwięcej osób zdolnych i gotowych do wspólnego działania jako głosiciele Ewangelii w służbie Miłości Nieskończonej;
 - e) głosić chrześcijańskie orędzie zbawienia tym, którzy go jeszcze nie usłyszeli¹⁹;
 - f) zabiegać o środki potrzebne do działalności apostołskiej.
16. Zjednoczenie, ze wszystkimi ludźmi dobrej woli, żywymi obrazami Boga, który jest Miłością (por. Rdz 1, 26)²⁰, pragnie:
- a) dzielić się miłością;
 - b) chronić wartości życia ludzkiego i rodziny²¹;
 - c) pomagać innym w ich potrzebach²²;
 - d) angażować się na rzecz sprawiedliwości, solidarności, pokoju i troski o zachowanie dzieła stworzenia²³;

¹⁷ Por. OOCC I, s. 4-5; IV, s. 304; AA 27, 30; UR 2-12; AG 41.

¹⁸ Por. OOCC IV, s. 32, 119-141, 145-160, 262-265; V, s. 235-237; X, s. 198-199; *Wprowadzenie e*.

¹⁹ Por. OOCC I, s. 19-31; III, s. 176-177.

²⁰ Por. OOCC IV, s. 308-311; NA 2-3; LG, 36; AA 27.

²¹ Por. AA 27.

²² Por. AG 12; GS 27; UR 12.

²³ Por. OOCC III, s. 54; IV, s. 319; GS 76-77, 82; LG 36.

- e) popierać dialog międzyreligijny²⁴;
- f) przyczyniać się do urzeczywistniania opcji preferencyjnej na rzecz osób ubogich i z marginesu społecznego²⁵ poprzez zwalczanie przyczyn nędzy.

Rozdział 3 **DUCHOWOŚĆ**

- 17. Miłość przeżywana tak, jak ją opisuje św. Paweł Apostoł (por. 1 Kor 13, 4-7; 2 Kor 5, 14) stanowi *podstawową zasadę* Zjednoczenia²⁶. Dlatego też „wszyscy powinni być stale ożywieni prawdziwym duchem jak najdoskonalszej miłości”²⁷.
- 18. Zjednoczenie jest wszczepione w dynamikę miłości miłosiernej Trójcy Świętej. Bóg daje siebie samego człowiekowi i wszystkim stworzeniom, aby wszystkich i wszystko pojednać (ze Sobą i między sobą) i doprowadzić w ten sposób do zbawienia i doskonałości w Chrystusie całą ludzkość i wszelkie stworzenie (por. Ef 1, 10; Kol 1, 20). Podobnie jak św. Wincenty Pallotti, członkowie Zjednoczenia są całym sercem otwarci na działanie w nich nieskończonej miłości Boga (por. Mk 12, 30). Oddają siebie samych posłudze i wypełnieniu Jego woli, która objawia się im przede wszystkim w Piśmie Świętym, w nauczaniu Kościoła i w znakach czasu²⁸.
- 19. Specyficzna duchowość Zjednoczenia wyraża się w naśladowaniu Chrystusa, Apostoła Ojca Przedwiecznego. Żyjąc w duchu wiary i miłości, członkowie Zjednoczenia trwają w jedności z Chrystu-

²⁴ Por. OOCC II, s. 541; IV, s. 126; AG 11; GS 92.

²⁵ Por. AA 8.

²⁶ OOCC III, s. 137-138.

²⁷ OOCC I, s. 106.

²⁸ Por. *Wprowadzenie* a-b, f.

sem ukrzyżowanym i zmartwychwstałym, obecnym pośród nich (por. Mt 18, 20); starają się naśladować Jego miłość względem Ojca i względem wszystkich ludzi i pragną jak najdoskonalej urzeczywistnić w dzisiejszym świecie Jego styl życia i apostołstwa²⁹.

20. Członkowie Zjednoczenia, w jedności z Maryją Królową Apostołów, angażują się w przygotowanie Chrystusowi drogi w sercach ludzi. Tak jak w *Wieczniku*, jednoczą się z Nią na modlitwie dla uproszenia mocy Ducha Świętego (por. Dz 1, 13-14)³⁰, aby ich uzdolnił do przyjmowania i ofiarowywania tej miłości, która wszystko odnawia (por. Ps 104, 30)³¹.
21. Św. Wincenty Pallotti założył Zjednoczenie w tym celu, aby służyło Kościołowi, który kontynuuje misję Chrystusa na ziemi i jest znakiem oraz narzędziem powszechnej jedności, którą Bóg doprowadzi do pełni. Dlatego członkowie Zjednoczenia dążą do trwania w komunii z papieżem i biskupami³².
22. Członkowie Zjednoczenia żyją w jedności, która ma swoje źródło w miłości ewangelicznej i – gdziekolwiek się znajdują – tworzą grupy ożywione duchem apostołskim, które są otwarte na współpracę pomiędzy sobą i ze wszystkimi (por. J 13, 34-35; 15, 12; 17, 21)³³.

²⁹ Por. OOCC III, s. 34-39, 142-143; IV, s. 126-129; *Wprowadzenie j*; AA 1-3.

³⁰ Por. OOCC X, s. 86-87.

³¹ Por. OOCC I, s. 90, 95; II, s. 163-164; III, s. 97-98; IV, s. 22, 43; LG 59.

³² Por. OOCC I, s. 1, 4-6, 17, 43, 45-46, 56; III, s. 17, 134-135, 185-186, 197-198; IV, s. 408; *Wprowadzenie f*.

³³ Por. OOCC II, s. 290; III, s. 135-136, 142-143, 151-154; IV, s. 110, 131-132, 171-176, 414-415; *Wprowadzenie c*.

23. Członkowie Zjednoczenia, aby trwać w komunii z Bogiem i między sobą oraz pogłębiać ją³⁴, za przykładem św. Wincentego Pallottiego:
- a) studiują, rozważają i dzielą się Pismem św. jako źródłem natchnienia dla własnego życia³⁵;
 - b) umieszczają celebrację Eucharystii w centrum swojego życia³⁶;
 - c) pielęgnują modlitwę osobistą i wspólnotową³⁷;
 - d) dzielą się wzajemnie doświadczeniami życia i wiary³⁸;
 - e) przeżywają pojednanie jako drogę ciągłego nawracania się³⁹.
24. Członkowie Zjednoczenia, świadomi tego, że wszyscy są powołani do świętości i apostołstwa oraz, że istnieje wiele sposobów i stopni odpowiedzi na Boże wezwanie⁴⁰, z modlitwy czerpią moc do⁴¹:
- a) życia duchowością komunii⁴²;
 - b) otwierania się na dialog⁴³;
 - c) wspólnej pracy ze wszystkimi ludźmi dobrej woli⁴⁴;
 - d) zaufania Bogu, który – gdy ludzkie wysiłki zdają się zawodzić – potrafi wyprowadzić dobro z każdej sytuacji;
 - e) przeżywania w duchu wiary prób i trudności codziennego życia, aby jednoczyć się z misterium paschalnym Chrystusa⁴⁵.

³⁴ Por. ChL 18-20.

³⁵ Por. OOCC II, s. 73, 82, 347; III, s. 438; X, s. 552-553.

³⁶ Por. OOCC II, s. 66-67; III, s. 99; AA 3; SC 26.

³⁷ Por. OOCC I, s. 196-198.

³⁸ Por. OOCC IX, s. 288.

³⁹ Por. OOCC III, s. 236; IV, s. 286-287, 402.

⁴⁰ Por. OOCC III, s. 142-143; IV, s. 145-160; AG 10, 12; AA 1.

⁴¹ Por. UR 8.

⁴² Por. NMI, nr 43.

⁴³ Por. UR 2-4.

⁴⁴ Por. *Wprowadzenie* e; GS 30; UR 12; NA 3.

⁴⁵ Por. KPK, kan. 839 § 1.

CZEŚĆ II CZŁONKOWIE

Rozdział 1 OGÓLNE ZASADY PRZYNALEŻNOŚCI

25. Członkowie Zjednoczenia, ożywiani charyzmatem św. Wincentego Pallottiego, angażują się świadomie w realizację powszechnego apostołstwa Kościoła⁴⁶ w każdym miejscu, przy użyciu wszelkich stosownych środków i we współpracy ze wszystkimi ludźmi dobrej woli⁴⁷.
26. Aby być członkiem Zjednoczenia wymaga się:
- a) prowadzenia życia zgodnego z zasadami wiary katolickiej, żyjąc własnym chrztem jako powołaniem duchowym i apostołskim⁴⁸;
 - b) rozkrzewiania wiary i miłości oraz ducha komunii i współpracy w służbie Kościołowi lokalnemu, stosownie do własnej sytuacji życiowej;
 - c) znajomości osoby i dzieła św. Wincentego Pallottiego oraz kierowania się jego duchowością;
 - d) kształtowania siebie w duchu, który ożywia Zjednoczenie (por. art. 17-24, 41-45);
 - e) uczestniczenia w życiu i apostołstwie Zjednoczenia stosownie do własnego stanu i osobistych możliwości;
 - f) ukończenia osiemnastu lat życia;
 - g) formalnego przyjęcia, przez które otrzymuje się zadanie realizowania charyzmatu Zjednoczenia, który Kościół uczynił własnym.

⁴⁶ Por. OCCC IV, s. 144-157, 264-281 (1836), 348-350 (1837), 429, 432-444 (1938); III, s. 139-143, 210.

⁴⁷ Por. OCCC III, s. 139-150; IV, s. 144, 430-431; X, s. 198-199; LG 13-15; AA, 23.

⁴⁸ Por. KPK, kan. 316.

Dla osób, które nie ukończyły jeszcze osiemnastu lat Krajowe Rady Koordynacyjne winny zaplanować właściwe etapy formacji, przed formalnym przyjęciem do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego.

27. Członkiem Zjednoczenia można zostać na dwa sposoby: jako osoba indywidualna (por. art. 31-33) lub przez przynależność do jednej ze wspólnot Zjednoczenia (por. art. 34-37)⁴⁹.
28. Przyjęcie do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego wymaga odpowiedniej formacji, zgodnie z zaleceniami niniejszego Statutu (por. art. 41-45).
29. Wszyscy członkowie Zjednoczenia uczestniczą w corocznym obrzędzie odnowienia aktu zaangażowania apostołskiego (por. art. 32), w dniu określonym przez Krajową Radę Koordynacyjną.
30. Szanując normy Kościoła katolickiego, mogą uczestniczyć w duchu, w życiu i w inicjatywach Zjednoczenia, jako współpracownicy:
 - a) chrześcijanie (por. art. 53-54);
 - b) wyznawcy innych religii (por. art. 55);
 - c) inni ludzie dobrej woli (por. art. 56).

Rozdział 2

CZŁONKOWIE INDYWIDUALNI

31. Członkowie indywidualni to osoby przyjęte formalnie do Zjednoczenia przez właściwą Krajową Radę Koordynacyjną, które nie należą do żadnej wspólnoty Zjednoczenia.

⁴⁹ Por. OCCC IV, s. 265-266; *Wprowadzenie g.*

32. Formalne przyjęcie zakłada złożenie szczególnego aktu zaangażowania w apostołstwo powszechne Zjednoczenia (por. art. 25)⁵⁰. Treści, które winien on zawierać, określa Generalna Rada Koordynacyjna. Przyjęcie winno być odnotowane w archiwum krajowym i przesłane do wiadomości Generalnej Radzie Koordynacyjnej⁵¹.
33. Członkowie indywidualni, w celu uczestnictwa w życiu i apostołstwie Zjednoczenia oraz w trosce o rozwój własnego życia duchowego i osobistej formacji, współpracują z najbliższą Lokalną Radą Koordynacyjną. Dla realizacji tych celów mogą także zrzeszać się ze sobą.

Rozdział 3

CZŁONKOWIE PRZYNALEŻĄCY DO WSPÓLNOT ZJEDNOCZENIA

34. Wspólnoty Zjednoczenia to te, które zostały założone przez św. Wincentego Pallottiego (por. art. 35) lub później zostały do niego przyjęte (por. art. 36-37).
35. Św. Wincenty Pallotti założył w Zjednoczeniu i dla niego:
 - Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego,
 - Zgromadzenie Sióstr Apostolstwa Katolickiego,
 - Zgromadzenie Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego.Członkowie tych wspólnot, które stanowią integralną część Zjednoczenia, mają za zadanie zapewnić jedność i skuteczność apostołską całego Zjednoczenia⁵².

⁵⁰ Por. OOCC II, s. 303-304, przypis 1.

⁵¹ Por. OOCC III, s. 98.

⁵² Por. *Wprowadzenie* i.

36. Zgodnie z normami regulującymi życie Zjednoczenia w przeszłości, zostały do niego agregowane inne wspólnoty ukonstytuowane później, inspirowane w szczególności sposobem charyzmatem pallotyńskim.
Członkowie tych wspólnot poświęcają się realizacji zadań Zjednoczenia w sposób całkowity lub na ile ich status i kondycja życiowa na to pozwalają⁵³.
37. Wspólnoty, powstałe z inspiracji pallotyńskiej lub te, które na pewnym etapie swego rozwoju utożsamiają się z duchem i posłannictwem św. Wincentego Pallottiego, mogą być przyjęte⁵⁴ do Zjednoczenia przez Generalną Radę Koordynacyjną, jeśli są na prawie papieskim lub mają charakter międzynarodowy (por. art. 78f), albo też przez Krajowe Rady Koordynacyjne w pozostałych przypadkach (por. art. 72). Należy powiadomić Papieską Radę ds. Świeckich o dokonanym przyjęciu (por. art. 72 i 78f).
Przyjęcie nie zmienia natury prawnej wspólnoty (por. KPK, kan. 215, 298-329, 573-746), jednak ich członkowie uczestniczą w apostołstwie Zjednoczenia.
38. Osoby, które przyłączają się do jednej ze wspólnot przynależących już do Zjednoczenia (por. art. 34), zgodnie z przepisami własnej wspólnoty, są na mocy prawa przyjęte do Zjednoczenia⁵⁵.
39. Do wspólnot Zjednoczenia mogą być przyjęte jedynie te osoby, które spełniają warunki przynależności (por. art. 26).
Wspólnoty Zjednoczenia winny informować Krajowe Rady Koordynacyjne o przyjmowaniu nowych członków.

⁵³ Por. *Wprowadzenie* g.

⁵⁴ Por. OCCC III, s. 102; V, s. 359; VII, s. 23-24; IX, s. 357-370; *Wprowadzenie* g.

⁵⁵ Por. OCCC I, s. 3; *Wprowadzenie* g.

40. Wszystkie wspólnoty Zjednoczenia są autonomiczne, a ich członkowie podlegają zarządzeniom własnych wspólnot, zachowując zawsze postanowienia niniejszego Statutu (por. art. 10)⁵⁶.

Rozdział 4 **FORMACJA**

41. Życie i apostołstwo Zjednoczenia nakłada na wszystkich członków obowiązek rzetelnej formacji wstępnej oraz permanentnej, aby mogli oni włączyć się w misję Chrystusa w Kościele i w świecie. Formacja winna być priorytetem, gdyż domaga się tego misja Zjednoczenia (por. art. 12-16) oraz przygotowanie członków do współpracy z Bogiem i ze wszystkimi ludźmi dobrej woli.
42. Każdy członek jest odpowiedzialny za formację osobistą (por. art. 48a), aby mógł żyć pełnią swego powołania w Zjednoczeniu oraz jak najlepiej służyć Kościołowi i ludziom. Winien korzystać z pomocnych temu środków zarówno w Zjednoczeniu, jak też poza nim.
43. To na wspólnotach Zjednoczenia spoczywa przede wszystkim zadanie formacji wstępnej i permanentnej swoich członków. W tym celu wspólnoty korzystają z dostępnych pomocy zarówno w Zjednoczeniu, jak też poza nim.
44. Generalna Rada Koordynacyjna określa podstawowe zasady jedności formacji⁵⁷ dla całego Zjednoczenia, ustala linie przewodnie i cele formacji⁵⁸.

⁵⁶ Por. *Wprowadzenie* h.

⁵⁷ Por. AA 30-32.

⁵⁸ Por. *Wprowadzenie* h.

45. Zadania formacyjne zlecone Krajowym Radom Koordynacyjnym na własnym terytorium to:
- a) przystosowanie podstawowych zasad formacji, określonych przez Generalną Radę Koordynacyjną;
 - b) wypracowanie metodologii oraz programów formacji wstępnej i permanentnej;
 - c) odpowiedzialność za formację wstępną i permanentną członków indywidualnych, we współpracy z Lokalnymi Radami Koordynacyjnymi (por. art. 71c).

Rozdział 5

PRAWA I OBOWIĄZKI

46. Charyzmat Zjednoczenia, będący kościelnym wyrażeniem tego pierwotnego charyzmatu danego św. Wincentemu Pallottiemu, jest jednocześnie – tak jak sam Kościół⁵⁹ – rzeczywistością widzialną i niewidzialną. Ten, kto przynaglony miłością Chrystusa wchodzi do rodziny Zjednoczenia, łączy się z nim osobiście i duchowo i zostaje wcielony do jego widzialnej struktury.
- Z tego wynika dla każdego członka:
- a) podstawowe prawo do osobistego uczestniczenia we wspólnej odpowiedzialności za Zjednoczenie;
 - b) podstawowy obowiązek do aktywnego włączania się we wszystkie wspólnotowe formy życia i apostołstwa Zjednoczenia, stosownie do własnego stanu i sytuacji życiowej.
47. W Zjednoczeniu wszyscy członkowie, o ile niniejszy Statut nie postanawia inaczej, posiadają te same prawa i obowiązki.

⁵⁹ LG 4, 8, 15.

48. Zasadniczo obowiązki członków są równocześnie ich prawami i jednocześnie obowiązkami i prawami samego Zjednoczenia⁶⁰. Należy do nich przede wszystkim zobowiązanie każdego członka do:
- a) troski o rozwój własnych umiejętności ludzkich, duchowych i zawodowych, aby odpowiedzieć w Zjednoczeniu na wyzwania apostołskie Kościoła (por. art. 42);
 - b) aktywnego włączenia się we własną wspólnotę i/lub w Lokalną Radę Koordynacyjną;
 - c) pobudzania, stosownie do własnych możliwości, apostołskiego powołania wszystkich ludzi;
 - d) wspierania działań apostołskich Zjednoczenia w Kościele lokalnym, odpowiednio do własnego stanu i warunków życia;
 - e) zaangażowania się w szerzenie Zjednoczenia;
 - f) otwartości na bezinteresowne podejmowanie (por. Flp 2, 4; 1 Kor 13, 5)⁶¹ zadań w Zjednoczeniu i w Kościele lokalnym;
 - g) współpracy w zdobywaniu dóbr doczesnych, potrzebnych do apostołstwa Zjednoczenia (por. art. 101);
 - h) uczestniczenia w corocznym obrzędzie odnowienia aktu zaangażowania w apostołstwo powszechne Zjednoczenia (por. art. 29).
49. Wszyscy członkowie uczestniczą w dobrach duchowych Zjednoczenia⁶².

Rozdział 6

OPUSZCZENIE ZJEDNOCZENIA

50. Członkowie indywidualni (por. art. 31), członkowie należący do jednej ze wspólnot Zjednoczenia (por. art. 38) oraz same wspólnoty

⁶⁰ Por. KPK, kan. 208-223.

⁶¹ Por. OOCC IV, s. 149, 398, 436.

⁶² Por. OOCC III, s. 220; IV, s. 157-158; V, s. 257-258; KPK, kan. 306, 1170.

(por. art. 34) przestają do niego należeć przez dobrowolne odejście⁶³ lub na mocy decyzji kompetentnej władzy⁶⁴.

Wraz z opuszczeniem Zjednoczenia przez jedną z jego wspólnot, kończy się także przynależność wszystkich jej członków do samego Zjednoczenia.

Generalna Rada Koordynacyjna określa normy postępowania dotyczące opuszczenia Zjednoczenia.

51. Wydalenie ze Zjednoczenia winno być poprzedzone przynajmniej jednorazowym upomnieniem, zawierającym formalną zachętę do zaniechania niewłaściwego postępowania.

Żadna władza cywilna nie jest kompetentna, gdy chodzi o opuszczenie Zjednoczenia.

W przypadku wydalenia należy zawsze zachować wszelkie prawa do obrony i odwołania się do kompetentnej wyższej instancji w Zjednoczeniu, lub – zgodnie z przepisami Kodeksu Prawa Kanonicznego – do kompetentnej władzy kościelnej.

52. Członków indywidualnych, członków należących do wspólnot Zjednoczenia oraz same wspólnoty, po opuszczeniu Zjednoczenia można na nowo do niego przyjąć, jeżeli o to poproszą oraz jeżeli spełniają warunki określone w niniejszym Statucie (por. art. 26, 32, 37 i 38).

⁶³ Por. KPK, kan. 304 § 1, 684-685, 688, 691-693, 726-728, 730, 742, 744.

⁶⁴ Por. art. 74 i 78f; KPK, kan. 306, 308, 316 § 1, 320 § 1, 326 § 1, 689 § 1-2, 694-703, 729, 742, 746.

CZEŚĆ III

WSPÓŁPRACOWNICY ZJEDNOCZENIA

53. Współpracownikami Zjednoczenia mogą być katolicy, którzy – nie podejmując w nim pełnienia szczególnych obowiązków – pragną w jakiś sposób uczestniczyć w duchu i działalności tegoż Zjednoczenia.
54. Współpracownikami Zjednoczenia mogą być również chrześcijanie niekatolicy, którzy – zafascynowani Zjednoczeniem – podzielają jego ducha i zabiegają o realizację jego celów w takiej mierze, w jakiej pozwalają im na to różnice w wierze.

W relacjach z chrześcijanami innych Kościołów i ze wspólnotami kościelnymi, a także w całej działalności ekumenicznej, Zjednoczenie postępować będzie zgodnie z zasadami Kościoła katolickiego odnoszącymi się do dialogu ekumenicznego.

55. Współpracownikami Zjednoczenia mogą być również wyznawcy religii niechrześcijańskich, którym bliska jest jego duchowa tożsamość lub jakaś szczególna cecha, albo też są nim zafascynowani, żyjąc w jakiś sposób jego duchem.

W relacjach z niechrześcijanami Zjednoczenie postępować będzie zgodnie z zasadami Kościoła katolickiego odnoszącymi się do dialogu międzyreligijnego.

56. Współpracownikami Zjednoczenia mogą być również ludzie dobrej woli, którzy, chociaż są niewierzący, cenią Zjednoczenie z racji jego duchowości lub jakiejś specyficznej cechy, i którzy – na ile to możliwe – chcą współuczestniczyć w jego zadaniach. W relacjach z takimi osobami Zjednoczenie postępować będzie zgodnie z zasadami Kościoła katolickiego, odnoszącymi się do współpracy z ludźmi dobrej woli na rzecz promowania wartości ludzkich i chrześcijańskich.

57. Sposoby wszelkiej współpracy określa regulamin Krajowej Rady Koordynacyjnej (por. art. 71i).

CZEŚĆ IV STRUKTURA ZJEDNOCZENIA

Rozdział 1 ELEMENTY STRUKTURY

58. Zjednoczenie jest *ciałem pomocniczym Kościoła*⁶⁵. W swojej działalności uwzględnia potrzeby Kościoła lokalnego i – dzięki swej strukturze otwartej i podatnej na zmiany – przystosowuje się do różnych sytuacji społeczno-kulturowych⁶⁶.
59. Organami, które służą Zjednoczeniu są: Lokalne Rady Koordynacyjne (por. art. 60-64), Krajowe Rady Koordynacyjne (por. art. 65-76), Generalna Rada Koordynacyjna ze swoim Sekretariatem Generalnym (por. art. 77-90, 97-99), Zebranie Generalne (por. art. 91-96) oraz Kongres Generalny (por. art. 100).

Rozdział 2 LOKALNE RADY KOORDYNACYJNE

60. Lokalne Rady Koordynacyjne⁶⁷ są centrami ożywiającymi spotkania, modlitwę, formację i współpracę w celu umacniania wspólnej duchowości i rozwijania różnych inicjatyw apostoelskich.
61. Zgodnie z tym, co zostało powiedziane w poprzednim artykule, Lokalne Rady Koordynacyjne, w komunii z pasterzami Kościoła lokalnego i wspierane przez Krajową Radę Koordynacyjną, mają przede wszystkim za zadanie:

⁶⁵ OCCC I, s. 6.

⁶⁶ Por. *Wprowadzenie* f.

⁶⁷ Por. AA 10.

- a) jednoczyć wszystkie formy życia pallotyńskiego istniejące na określonym terenie lub w konkretnym środowisku, w celu urzeczywistniania misji Zjednoczenia, przy poszanowaniu – by się wzajemnie ubogacać – specyfiki wspólnot należących do Zjednoczenia;
- b) być wiecznikami otwartymi na Ducha Świętego i na znaki czasu, w ciągłym rozeznawaniu priorytetów apostołskich danego miejsca⁶⁸;
- c) troszczyć się, we współpracy z Krajową Radą Koordynacyjną (por. art. 71c), o specyficzną formację członków indywidualnych (por. art. 33) i wspierać formację permanentną wszystkich członków;
- d) wspomagać Kościół lokalny, włączając się w jego inicjatywy apostołskie i ożywiając je⁶⁹;
- e) wykorzystywać wszystkie możliwe i odpowiednie środki do realizacji apostołstwa powszechnego;
- f) zaznajamiać wszystkich ze Zjednoczeniem, zapraszając do dzielenia wspólnych doświadczeń;
- g) razem z Krajową Radą Koordynacyjną, proponować inicjatywy służące pełnemu włączeniu się członków indywidualnych, niezrzeszonych ze sobą, w życie i apostołstwo Zjednoczenia (por. art. 33).

62. Lokalne Rady Koordynacyjne tworzą, zgodnie z wytycznymi określonymi przez właściwą Krajową Radę Koordynacyjną, przedstawiciele wspólnot Zjednoczenia (por. art. 34-37) oraz członków indywidualnych (por. art. 31). W zebraniach Rad mogą uczestniczyć przedstawiciele współpracowników (por. art. 30), jako eksperci lub słuchacze, ale bez prawa głosu (por. art. 26g i 71i).

⁶⁸ Por. OOCC I, s. 18-19.

⁶⁹ Por. OOCC III, s. 2, 9.

Przed podjęciem decyzji w sprawach dotyczących współpracowników, wymagane jest uzyskanie ich opinii, w najbardziej odpowiedniej formie.

63. Krajowa Rada Koordynacyjna określa wytyczne odnośnie wewnętrznej organizacji Lokalnych Rad Koordynacyjnych.
64. Wspólnoty Zjednoczenia oraz stowarzyszenia członków indywidualnych (por. art. 33), obecne na danym obszarze lub w konkretnym środowisku, wypełniają zadania o których mowa w art. 60 i 61, dopóki nie zostaną tam utworzone Lokalne Rady Koordynacyjne.

Rozdział 3

KRAJOWE RADY KOORDYNACYJNE

65. Każda Krajowa Rada Koordynacyjna⁷⁰ posiada kompetencje na terytorium odpowiadającym danej Konferencji Episkopatu.
66. Krajowe Rady Koordynacyjne są utworzone, zgodnie z zasadami zawartymi we własnych regulaminach, z przedstawicieli wspólnot Zjednoczenia oraz z przedstawicieli Lokalnych Rad Koordynacyjnych. Do Krajowych Rad Koordynacyjnych należą na mocy prawa wybrani lub mianowani – zgodnie z ich wewnętrznymi regulaminami – przedstawiciele wspólnot założonych przez św. Wincentego Pallottiego (por. art. 35), jeśli znajdują się one na danym terytorium. Utworzenie Krajowej Rady Koordynacyjnej i każda zmiana jej struktury wymagają zatwierdzenia Generalnej Rady Koordynacyjnej.
67. Członkowie każdej Krajowej Rady Koordynacyjnej wybierają spośród siebie Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego, który go

⁷⁰ Por. OCCC I, s. 4, 388; IV, s. 160-164, 444-445; V, s. 47-48, 260-261.

zastępuje. Ich kadencja trwa trzy lata. Mogą być ponownie wybrani jedynie na następne trzylecie.

Wybór Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego winien być zatwierdzony przez Generalną Radę Koordynacyjną.

68. Do zadań Przewodniczącego należy:
- a) zwoływanie i przewodniczenie zebraniom Krajowej Rady Koordynacyjnej;
 - b) promowanie Zjednoczenia na terytorium danej Konferencji Episkopatu, reprezentowanie go i działanie w jego imieniu, zgodnie z mandatem otrzymanym od Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej (por. art. 84);
 - c) umacnianie więzi z Generalną Radą Koordynacyjną i utrzymywanie dobrych relacji z pasterzami Kościoła.
69. Członkowie Krajowych Rad Koordynacyjnych spotykają się przynajmniej raz w roku, aby dzielić się doświadczeniami życia i wiary oraz troszczyć się o rozwój duchowości i wspólnych inicjatyw apostoelskich.
70. W ramach zadań powierzonych każdej Krajowej Radzie Koordynacyjnej, wszyscy jej członkowie mają taką samą odpowiedzialność i te same prawa, pozostawiając w mocy przepis art. 68.
- Krajowa Rada Koordynacyjna podejmuje decyzje zgodnie z przepisami art. 75 i stosownie do art. 88 ust. 1-3, o ile regulaminy nie postanawiają inaczej.
- W zebraniach Krajowej Rady Koordynacyjnej mogą uczestniczyć przedstawiciele współpracowników, jako eksperci lub słuchacze, ale bez prawa głosu.
- Przed podjęciem decyzji w sprawach dotyczących współpracowników, wymagane jest uzyskanie ich opinii, w najbardziej odpowiedniej formie.

71. Do zadań Krajowych Rad Koordynacyjnych działających w komunii z Kościołem lokalnym, oprócz zadań wymienionych w art. 60 i 61, należy:
- a) poszukiwanie najbardziej stosownych sposobów promowania Zjednoczenia w Kościele, zapraszając do dzielenia z nim doświadczeń;
 - b) rozwijanie współpracy, wymiany doświadczeń i informacji pomiędzy wspólnotami Zjednoczenia oraz jego członkami indywidualnymi, jak również z Sekretariatem Generalnym i z innymi Radami Koordynacyjnymi⁷¹;
 - c) popieranie inicjatyw i zapewnienie środków służących formacji wstępnej i permanentnej członków Zjednoczenia, zgodnie z wytycznymi określonymi przez Generalną Radę Koordynacyjną (por. art. 44-45) i we współpracy z Lokalnymi Radami Koordynacyjnymi;
 - d) służenie różnym środowiskom Zjednoczenia, pomagając w tworzeniu Lokalnych Rad Koordynacyjnych i popierając ich apostołskie zaangażowanie;
 - e) poszukiwanie środków materialnych dla zapewnienia realizacji celów Zjednoczenia na terytorium własnej Konferencji Episkopatu oraz na całym świecie;
 - f) ustanawianie, za zgodą Generalnej Rady Koordynacyjnej, osób prawnych dla Zjednoczenia zgodnie z prawem cywilnym własnego kraju (por. art. 106) oraz troska o uregulowanie ich działalności, aby nie była ona sprzeczna z normami Kodeksu Prawa Kanonicznego i niniejszego Statutu (por. art. 105 ust. 2);
 - g) mianowanie Ekonoma Krajowego, który pod nadzorem i kierownictwem Ekonoma Generalnego, ma się troszczyć o administrowanie – na terytorium własnej Konferencji Episkopatu – dobrami powierzonymi mu w zarządzanie przez Przewodniczącego;

⁷¹ Por. *Wprowadzenie c.*

- h) mianowanie Sekretarza oraz powoływanie – stosownie do własnych potrzeb – kierowanego przez niego Sekretariatu, który troszczy się o przygotowywanie prac Rady i o wykonywanie jej decyzji oraz zapewnia ciągłość jej prac;
 - i) ustanawianie zasad dotyczących relacji ze współpracownikami Zjednoczenia, zachowując normy istniejące w Kościele (por. art. 30 i 53-56).
72. Krajowe Rady Koordynacyjne przyjmują formalnie do Zjednoczenia członków indywidualnych oraz wspólnoty, zgodnie z normami niniejszego Statutu i według zasad określonych przez Generalną Radę Koordynacyjną (por. art. 31-32 i 37).
Przyjęcie wspólnoty następuje za zgodą Generalnej Rady Koordynacyjnej, która winna być też poinformowana o dokonanym włączeniu.
73. Wspólnoty, aby być przyjęte do Zjednoczenia, powinny:
- a) spełniać w swych statutach – które winny być zgodnie z duchem i misją Zjednoczenia – warunki wymagane do przynależności (por. art. 26a-f);
 - b) poinformować ordynariusza miejsca o złożonej prośbie o przyjęcie do Zjednoczenia.
74. Do kompetencji Krajowej Rady Koordynacyjnej należy przyjęcie decyzji o odejściu ze Zjednoczenia członków indywidualnych i wspólnot oraz pozbawianie ich członkostwa, zgodnie z niniejszym Statutem oraz według zasad określonych przez Generalną Radę Koordynacyjną (por. art. 50-51).
75. Każda Krajowa Rada Koordynacyjna opracowuje własny regulamin, z uwzględnieniem niniejszego Statutu, w którym uwzględni specyfikę własnego kraju. Winien być on zatwierdzony przez Generalną Radę Koordynacyjną.

Regulamin winien też określać:

- a) *quorum* oraz inne warunki dotyczące wyborów i wiążących decyzji (por. art. 70 ust. 2);
- b) normy dotyczące tworzenia i działalności Lokalnych Rad Koordynacyjnych, a także ich relacji z Krajową Radą Koordynacyjną i pomiędzy sobą;
- c) sposób, w jaki Przewodniczący – w kwestii ważnych decyzji, które nie mogą być odłożone do kolejnego spotkania Krajowej Rady Koordynacyjnej – może konsultować się z członkami i prosić ewentualnie o ich głos poprzez faks i/lub list.

76. Z uwagi na specyficzne konteksty społeczno-kulturowe, obszary językowe lub wielkość poszczególnych krajów, zamiast Krajowych Rad Koordynacyjnych lub dodatkowo, dozwolone jest tworzenie regionalnych i ponadkrajowych Rad Koordynacyjnych (por. art. 58). Ich założenie winno być zatwierdzone przez Generalną Radę Koordynacyjną.

Rozdział 4

GENERALNA RADA KOORDYNACYJNA

77. Generalna Rada Koordynacyjna⁷² z siedzibą w Rzymie jest organem koordynującym całe Zjednoczenie. Posiada opracowany przez siebie własny regulamin.
78. Mając na uwadze różnorodność powołań i doświadczeń życia kościelnego członków oraz dokonując rozeznawania duchowego, Generalna Rada Koordynacyjna bada potrzeby Kościoła powszechnego oraz istniejące okoliczności, aby:

⁷² Por. OCCC III, s. 4, 19-20, 56-58; IV, s. 160-166, 444-445; *Wprowadzenie* h.

- a) zabiegać o komunię całego Zjednoczenia i troszczyć się o jego wewnętrzną jedność:
 - zbierając informacje dotyczące rozwoju, doświadczeń, inicjatyw, nowych pomysłów lub propozycji i dzieląc się nimi wewnątrz Zjednoczenia;
 - zabiegając o ożywianie wspólnej duchowości pallotyńskiej wśród wszystkich członków⁷³;
 - popierając spotkania członków pochodzących z różnych środowisk;
 - ustalając podstawowe zasady jedności formacji (por. art. 44);
- b) rozwijać skuteczność apostołską Zjednoczenia:
 - ożywiając jego gotowość do służenia Kościołowi i ludziom;
 - zachęcając do współpracy pomiędzy wspólnotami i członkami indywidualnymi, zaangażowanymi na określonym terenie czy w konkretnych inicjatywach oraz ukierunkowując tę współpracę⁷⁴;
- c) pobudzać i wspomagać działalność Lokalnych Rad Koordynacyjnych;
- d) uznawać oficjalnie utworzenie Krajowych Rad Koordynacyjnych, zatwierdzać ich regulaminy (por. art. 75) oraz potwierdzać wybór Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego (por. art. 67);
- e) wypracowywać zasady przyjmowania wspólnot do Zjednoczenia;
- f) przyjmować do Zjednoczenia instytucje życia konsekrowanego na prawie papieskim, stowarzyszenia życia apostołskiego na prawie papieskim i międzynarodowe stowarzyszenia wiernych oraz akceptować decyzje ich odejścia lub pozbawiać ich członkostwa, zgodnie z art. 37 i 50 ust. 1, informując o tym Papieską Radę ds. Świeckich;

⁷³ Por. OOCC IV, s. 393, 399.

⁷⁴ Por. *Wprowadzenie* d.

- g) mianować członków Sekretariatu Generalnego (por. art. 98 ust. 1);
- h) mianować trzech członków na Zebranie Generalne oraz ich zastępców (por. art. 92d);
- i) zwoływać Zebranie Generalne, przygotować jego porządek dnia, agendę oraz procedurę wyboru dziesięciu członków Generalnej Rady Koordynacyjnej i ich zastępców, które muszą być potem zatwierdzone przez samo Zebranie Generalne;
- j) zwoływać Kongres Generalny oraz przygotować jego porządek dnia i agendę (por. art. 100);
- k) mianować, zgodnie z własnym regulaminem, Ekonomia Generalnego oraz międzynarodową Komisję Finansową, która go wspiera (por. art. 111);
- l) ustalać zasady administrowania wszelkimi dobrami Zjednoczenia i czuwać nad ich zarządzaniem (por. art. 112);
- m) zatwierdzać preliminarz ekonomiczny opracowany przez Ekonomia Generalnego (por. art. 113 ust. 2), akty administracji nadzwyczajnej dobrami Zjednoczenia (por. art. 109 ust. 2) oraz roczny bilans przygotowany również przez Ekonomia, który ma być przedstawiony Papieskiej Radzie ds. Świeckich (por. art. 113 ust. 3).

79. Generalna Rada Koordynacyjna ma w Zjednoczeniu władzę podejmowania decyzji wyłącznie w kwestiach przewidzianych w niniejszym Statucie. Inne jej postanowienia są przedstawiane do zatwierdzenia innym organom Zjednoczenia i odpowiedzialnym za wspólnoty do niego należące.

80. Generalna Rada Koordynacyjna składa się z trzynastu osób, którymi są:

- a) trzech członkowie z urzędu:
 - Przełożony Generalny Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego;
 - Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr Apostolstwa Katolickiego;

- Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr Misjonek Apostolstwa Katolickiego;
 - b) dziesięciu członków – reprezentujących różnorodność Zjednoczenia – wybranych przez Zebranie Generalne na okres trzech lat (por. art. 93), zgodnie z procedurą przygotowaną przez Generalną Radę Koordynacyjną i zatwierdzoną przez Zebranie Generalne (por. art. 78i).
81. Wszyscy członkowie Generalnej Rady Koordynacyjnej posiadają tę samą odpowiedzialność i te same prawa, z zachowaniem art. 83-85.
82. Przewodniczący i Wiceprzewodniczący są wybierani spośród członków samej Rady. Kadencja ich urzędu trwa trzy lata. Mogą być kolejno wybrani tylko jeden raz.
Wybór Przewodniczącego winien być zatwierdzony przez Papieską Radę ds. Świeckich, która – dla słusznej przyczyny – może go również usunąć (por. KPK, kan. 317 § 1 i 318 § 2).
Jeżeli z jakiegokolwiek przyczyny nastąpiłby wakat na stanowisku Przewodniczącego, zastępuje go Wiceprzewodniczący, aż do końca trzechletniej kadencji.
Ustępujący Przewodniczący, lub ewentualnie Wiceprzewodniczący, jest odpowiedzialny za zwyczajną administrację aż do czasu, gdy wybór nowego Przewodniczącego nie zostanie zatwierdzony przez Papieską Radę ds. Świeckich. Ma prawo głosu tylko wtedy, jeżeli został wybrany do nowej Rady.
83. Osoba, który przyjmuje na siebie obowiązek przewodniczenia Generalnej Radzie Koordynacyjnej jest jednocześnie Przewodniczącym całego Zjednoczenia i, jako taka, jest jego jedynym ustawowym przedstawicielem. Jego szczególnym zadaniem jest:
- a) zwoływać zebrania Rady i im przewodniczyć;
 - b) reprezentować Radę;

- c) przewodniczyć Zebraniu Generalnemu oraz Kongresowi Generalnemu;
 - d) dokonywać aktów prawnych w imieniu całego Zjednoczenia.
84. Przewodniczący, za zgodą Generalnej Rady Koordynacyjnej, może upoważniać osoby do wykonania wszelkich aktów prawnych, przewidzianych w prawodawstwie kościelnym lub cywilnym.
85. Przewodniczący, za zgodą Generalnej Rady Koordynacyjnej, powierza osobom prawnym na poziomie krajowym oraz – jeśli to konieczne – lokalnym, dobra Zjednoczenia znajdujące się na obszarze ich kompetencji, do korzystania z nich i zarządzania nimi w całości lub w części (por. art. 106-107).
86. Generalna Rada Koordynacyjna gromadzi się na swoim zwyczajnym posiedzeniu przynajmniej raz w roku. Czas i miejsce spotkania są ustalane na poprzednim zebraniu.
Przewodniczący, biorąc pod uwagę propozycje członków Rady i Przewodniczących Krajowych Rad Koordynacyjnych oraz aktualne zagadnienia dotyczące życia Zjednoczenia, wskazane przez Sekretariat Generalny, przygotowuje spotkanie i planuje porządek obrad, który jest zatwierdzany przez Radę na początku posiedzenia.
87. Przewodniczący może zwołać nadzwyczajne posiedzenie Generalnej Rady Koordynacyjnej, jeżeli okoliczności tego wymagają lub gdy domaga się tego co najmniej siedmiu członków Rady.
88. Aby Generalna Rada Koordynacyjna mogła ważnie podejmować decyzje wymagana jest obecność dwóch trzecich jej członków, czyli dziewięciu osób.
Przy wyborach i decyzjach wiążących dla całego Zjednoczenia potrzeba dwóch trzecich głosów członków Rady, czyli dziewięciu

głosów przychylnych. Chodzi o to, aby tego typu akty ukazywały jedność Zjednoczenia, w możliwie jak najszerszy sposób.

W innych sprawach konieczna jest bezwzględna większość posiadających prawo głosu, czyli siedem głosów.

Jeżeli Przełożony Generalny Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, na mocy posiadanej odpowiedzialności za charyzmat pallootyński, stwierdzi – podając motywy – że nie może zaakceptować danego wniosku, decyzja w tej sprawie zostaje zawieszona.

Po odpowiednim czasie refleksji i rozeznawania, kwestia ta może stać się ponownie przedmiotem dyskusji w Generalnej Radzie Koordynacyjnej.

Jeżeli także w ten sposób nie doszłoby się do uzgodnienia stanowisk, należy szukać pośrednictwa w Papieskiej Radzie ds. Świeckich.

89. Dla podjęcia ważnych decyzji, które nie mogą być odwlekane, Przewodniczący może poprosić o głos członków Generalnej Rady Koordynacyjnej za pośrednictwem faksu i/lub listu, po wcześniejszej konsultacji z nimi.
90. Przed podjęciem decyzji w sprawach dotyczących współpracowników wymagane jest uzyskanie ich opinii, w najbardziej odpowiedniej formie.

Rozdział 5

ZEBRANIE GENERALNE

91. Zebranie Generalne jest najwyższym organem konsultacyjnym i decyzyjnym w Zjednoczeniu. Może być zwyczajne lub nadzwyczajne. Jest zwoływane przez Generalną Radę Koordynacyjną (por. art. 78i). Przewodniczy mu Przewodniczący Zjednoczenia (por. art. 83c). Zebranie Generalne zatwierdza swój regulamin dotyczący funkcjonowania i sposobu przebiegu obrad, porządek dnia i agendę (por. art. 78i).

92. W Zebraniu Generalnym uczestniczą z prawem głosu rozstrzygającego:
- a) członkowie Generalnej Rady Koordynacyjnej (por. art. 80) lub – jeżeli oni nie mogą – ich zastępcy (por. art. 93 ust. 2);
 - b) Sekretarz Generalny Zjednoczenia;
 - c) Przewodniczący Krajowych Rad Koordynacyjnych lub – jeżeli oni nie mogą – Wiceprzewodniczący (por. art. 67);
 - d) członkowie lub – jeżeli oni nie mogą – ich zastępcy mianowani przez Generalną Radę Koordynacyjną, zgodnie z zasadami określonymi przez samo Zebranie Generalne (por. art. 78h)⁷⁵.
93. Zebranie Generalne omawia i podejmuje decyzje w sprawach odnoszących się do wewnętrznego życia i apostołstwa Zjednoczenia, łącznie z rewizją Statutu Generalnego (por. art. 115).
Zwyczajne Zebranie Generalne wybiera dziesięciu członków Generalnej Rady Koordynacyjnej i ich zastępców (por. art. 80b).
94. Zebranie Generalne może ważnie podejmować decyzje przy obecności dwóch trzecich swoich członków (por. art. 92).
W przypadku wyborów i decyzji wiążących całe Zjednoczenie potrzeba dwóch trzecich głosów członków Zebrania Generalnego (por. art. 92). Po dwóch nieskutecznych głosowaniach, wystarczy bezwzględna większość⁷⁶ głosów członków (por. art. 92).
Głos w wyborach, aby był ważny, musi być wolny, tajny, pewny, bezwarunkowy i określony (KPK, kan. 172).
Przy decyzjach w innych sprawach wymagana jest bezwzględna większość głosów członków Zebrania Generalnego (por. art. 92).
Przepisy art. 88 ust. 4-6 mają też zastosowanie do Zebrania Generalnego.

⁷⁵ Por. OCCC IV, s. 162-166.

⁷⁶ Bezwzględna większość oznacza połowę plus jeden wszystkich członków posiadających prawo głosu decydującego na Zebraniu Generalnym.

Decyzje podjęte przez Zebranie Generalne winny być podane do wiadomości wszystkim zainteresowanym w jawny sposób. Wchodzą w życie w terminie określonym przez Zebranie, o ile nie wymagają zatwierdzenia Papieskiej Rady ds. Świeckich (por. art. 115).

95. Zwyczajne Zebranie Generalne jest zwoływane co trzy lata. Nadzwyczajne Zebranie Generalne może być zwołane, gdy wymagają tego okoliczności lub domaga się tego bezwzględna większość Krajowych Rad Koordynacyjnych.
96. Zebranie Generalne określa datę, kiedy nowo wybrana Generalna Rada Koordynacyjna, która rozpoczyna natychmiast swój urząd, ma wybrać swojego Przewodniczącego. Dopóki wybór nie zostanie zatwierdzony przez Papieską Radę ds. Świeckich, obowiązują przepisy art. 82 ust. 4.

Rozdział 6

SEKRETARIAT GENERALNY

97. Sekretariat Generalny, z siedzibą w Rzymie i kierowany przez Sekretarza Generalnego, jest stałym i pomocniczym organem Generalnej Rady Koordynacyjnej. Zapewnia ciągłość prac Rady między jej zebraniem i gwarantuje zwyczajne zarządzanie Zjednoczeniem. Posiada swój własny regulamin zatwierdzony przez Generalną Radę Koordynacyjną.
98. Generalna Rada Koordynacyjna określa w tym regulaminie zadania Sekretariatu Generalnego, procedurę nominacji Sekretarza Generalnego oraz członków, jak również długość ich kadencji. Zgodnie z regulaminem Generalnej Rady Koordynacyjnej, Sekretarz Generalny pełni jednocześnie funkcję Sekretarza Rady, kieruje

i koordynuje pracę Sekretariatu Generalnego i zapewnia ciągłość jego funkcjonowania.

99. Sekretariat Generalny, we współpracy z Przewodniczącym i w jego imieniu, zajmuje się nagłącymi sprawami i decyduje w tych pilnych kwestiach, które nie mogą być odesłane do najbliższego zebrania Rady.

Wytyczne i decyzje Sekretariatu Generalnego muszą być potwierdzone przez Generalną Radę Koordynacyjną (por. art. 89).

Rozdział 7

KONGRES GENERALNY

100. Kongres Generalny⁷⁷ jest zwoływany przynajmniej co sześć lat w celu wspólnotowej refleksji, wymiany myśli, doświadczeń i propozycji oraz dla skuteczniejszego ożywiania apostołstwa powszechnego. Uczestnictwo w Kongresie jest otwarte dla osób reprezentujących członków i współpracowników Zjednoczenia (por. art. 27 i 30)⁷⁸, według zasad określonych przez Generalną Radę Koordynacyjną.

Rozdział 8

ZARZĄDZANIE DOBRAMI ZJEDNOCZENIA

101. Zjednoczenie Apostołstwa Katolickiego, jako kościelna osoba prawna, posiada zdolność nabywania, posiadania, zarządzania i alienowania dóbr kościelnych, zgodnie z przepisami Kodeksu Prawa Kanonicznego i niniejszego Statutu.

⁷⁷ Por. AA 32.

⁷⁸ Por. AA 32; UR 4, 8-9.

Jedynym kryterium uzasadniającym nabywanie i zarządzanie dobrami materialnymi Zjednoczenia jest zaradzanie potrzebom apostołskim⁷⁹.

102. Dobra doczesne Zjednoczenia mogą pochodzić, zgodnie ze sposobami dozwolonymi przez prawo:
 - z darowizn;
 - z ofiar;
 - ze składek członków.
103. Zarówno wspólnoty, jak i członkowie indywidualni (por. art. 27) zachowują w Zjednoczeniu pełną autonomię odnośnie posiadania i zarządzania dobrami, zgodnie z przepisami Kodeksu Prawa Kościelnego i własnymi przepisami wewnętrznymi.
104. Zjednoczenie, jako międzynarodowe stowarzyszenie publiczne (por. art. 8), jest właścicielem wszystkich dóbr doczesnych, nabytych dla niego na poziomie lokalnym, krajowym czy też międzynarodowym.
105. Dobra doczesne Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego są dobrami kościelnymi i na każdym poziomie struktur Zjednoczenia są zarządzane zgodnie z prawem kanonicznym i wewnętrznymi regulaminami (por. KPK, kan. 1257 § 1 w odniesieniu do kann. 1258-1310).
Regulaminy cywilnych osób prawnych Zjednoczenia nie mogą być w sprzeczności z prawem kanonicznym i niniejszym Statutem.
106. Dla administrowania dobrami, powierzonymi przez Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej pod zarząd i do użytku na obszarze poszczególnych Konferencji Episkopatu (por. art. 85),

⁷⁹ Por. OOCC IV, 155.

są powoływani Ekonomowie, jako urzędowi przedstawiciele osób prawnych, utworzonych zgodnie z prawodawstwem cywilnym poszczególnych krajów. Są oni mianowani przez Krajowe Rady Koordynacyjne.

107. Dla administrowania dobrami, powierzonymi przez Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej, za zgodą Krajowej Rady Koordynacyjnej, pod zarząd i do użytku na poziomie Lokalnych Rad Koordynacyjnych, są mianowani Ekonomowie, jako urzędowi przedstawiciele osób prawnych, utworzonych zgodnie z prawodawstwem cywilnym danego kraju.
108. Każda Krajowa Rada Koordynacyjna przekazuje Generalnej Radzie Koordynacyjnej coroczną kontrybucję, na rzecz jej posługi całemu Zjednoczeniu.
109. Akty administracji zwyczajnej to:
 - a) zachowanie, konserwacja, poprawianie i zwiększanie rentowności majątku stałego;
 - b) wszelkie akty konieczne do stałego korzystania z posiadanego majątku.Do nadzwyczajnego administrowania należą na przykład: alienacje nadzwyczajne, zaciąganie długów, udzielanie pożyczek, nabywanie nowych rzeczy oraz szczególnego wyposażenia.
110. Do ważności alienacji dóbr, których wartość przekracza sumę określoną przez Stolicę Świętą, wymagana jest zgoda Papieskiej Rady ds. Świeckich (por. kan. 1292 § 2).
111. Generalna Rada Koordynacyjna mianuje na trzyletnią kadencję Ekonomia Generalnego oraz członków międzynarodowej Komisji Finansowej, zgodnie z zasadami określonymi we własnym regulaminie (por. art. 78k).

112. Generalna Rada Koordynacyjna wspiera i nadzoruje działalność wszystkich ekonomów w Zjednoczeniu, we współpracy z Ekonomem Generalnym i międzynarodową Komisją Finansową (por. art. 78l).
113. Ekonom Generalny, we współpracy z międzynarodową Komisją Finansową, posiada też uprawnienia do zarządzania dobrami Zjednoczenia, które nie zostały powierzone cywilnym osobom prawnym na poziomie krajowym i lokalnym (por. art. 85).
Ekonom Generalny, po zatwierdzeniu rocznego preliminarza budżetowego przez Generalną Radę Koordynacyjną, jest upoważniony w zakresie swoich kompetencji do ważnego i godziwego wykonywania wszelkich aktów administracji zwyczajnej i nadzwyczajnej.
Przygotowuje też co roku sprawozdanie z administrowania dobrami całego Zjednoczenia, które ma być przedstawione Papieskiej Radzie ds. Świeckich (por. KPK, kan. 319).
114. Zarządzanie dobrami powierzonymi cywilnym osobom prawnym na poziomie krajowym i lokalnym (por. art. 85) jest w kompetencji Ekonomy, mianowanego przez właściwą Krajową lub Lokalną Radę Koordynacyjną, zgodnie z przepisami art. 112.
Ekonomowie krajowi i lokalni przygotowują roczne sprawozdanie z zarządzania dobrami odpowiednio dla Generalnej Rady Koordynacyjnej i dla Krajowej Rady Koordynacyjnej.

CZEŚĆ V ZMIANY W STATUCIE

115. Zmiany w niniejszym Statucie mogą być dokonywane wyłącznie przez Zebranie Generalne, większością dwóch trzecich głosów członków, posiadających prawo głosu rozstrzygającego (por. art. 92), po otrzymaniu opinii Krajowych Rad Koordynacyjnych. Generalna Rada Koordynacyjna określa sposoby takiej konsultacji. Każdorazowa zmiana w Statucie wymaga zatwierdzenia Papieskiej Rady ds. Świeckich (KPK, kan. 314).

DODATEK

Wręczenie Dekretu kanonicznego erygowania Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego i zatwierdzenia jego Statutu Generalnego, Watykan – 14 listopada 2003 r.

1. Przemówienie Przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Świeckich arcybiskupa Stanisława Ryłki

Pragnę serdecznie powitać przede wszystkim przewielebnego księdza Séamusa Freemana SAC, Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, a także was – członków rodziny pallotyńskiej, obecnych tutaj w dzisiejsze przedpołudnie.

Wręczenie Dekretu kanonicznego erygowania międzynarodowego stowarzyszenia wiernych i zatwierdzenie jego Statutu jest chwilą bardzo doniosłą zarówno dla każdego zrzeszenia kościelnego, jak również dla Papieskiej Rady ds. Świeckich. Stolica Apostolska zaświadcza takim aktem o eklezjalnej autentyczności zrzeszenia wiernych, którego celem jest uświęcenie własnych członków i budowanie Kościoła. Równocześnie wierni otrzymują tą drogą – potwierdzone przez Stolicę Świętą – prawo do zrzeszania się, któremu przyświeca cel prowadzenia bardziej doskonałego życia chrześcijańskiego i podejmowania działań na rzecz ewangelizacji świata.

Wiem, jak bliska jest wam, duchowym synom i córkom św. Wincentego Pallottiego, usłyszana przed chwilą perykopa Ewangelii według św. Jana (J 15, 9-17). W słowach tych, wypowiedzianych – tuż przed swoją męką i śmiercią – podczas długiej rozmowy z apostołami w jerozolimskim Wieczerniku, Jezus powierzył uczniom aż do skończenia świata największe przykazanie miłości. Chrystus Pan rzeczywiście jest pierwszym, który to „nowe przykazanie” wypełnił, oddając za nas wszystkich swoje życie na Krzyżu.

Na mocy powołania, które otrzymaliśmy w sakramentach chrztu i bierzmowania, jesteśmy wezwani jako chrześcijanie do tego, by stawać się przyjaciółmi Boga i doprowadzać do przyjaźni z Panem te osoby, które spotykamy w rodzinie, pracy, sąsiedztwie itd.

Pragnienia te rozbrzmiewały całą siłą w życiu Wincentego Pallottiego, świętego kapłana rzymskiego, który był niestrudzonym apostołem miłości miłosiernej Boga. Święty Wincenty Pallotti, umocniony doświadczeniem Bożej miłości, angażował się z duszpasterską gorliwością w rozwijanie zjednoczenia świeckich, duchownych i zakonników, ożywionych wspólnym dążeniem do świętości i głoszeniem Ewangelii. Jego niezmiernie żarliwą działalność ożywiało pragnienie, by każdy chrześcijanin uświadamiał sobie, że jest powołany do stawania się uczniem i jednocześnie apostołem Chrystusa.

Papieska Rada ds. Świeckich z radością nadaje Zjednoczeniu Apostolstwa Katolickiego formę instytucjonalną, bardziej współbrzmującą z charzmatem, który otrzymał św. Wincenty Pallotti. Forma ta umożliwi wszystkim członkom Kościoła współpracę, której celem jest wypełnianie wspólnego zadania nieustannego kroczenia drogą świętości oraz ułatwianie innym poznawania i miłowania Boga.

Prawie dwusetletnia historia waszego zrzeszenia przyniosła Kościołowi bogate owoce świętości i apostołstwa. Dzisiejszym aktem Stolica Apostolska pragnie dać wyraz nowemu zaufaniu względem Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego. Niech ono będzie równocześnie bodźcem do zaangażowania w służbę Kościołowi w przyszłości.

Dekret erygujący Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego nosi datę 28 października 2003 roku – dnia, w którym Kościół czci świętych apostołów Szymona i Judę Tadeusza. Statut Generalny, na którym opiera się życie Zjednoczenia, jest na początku zatwierdzony *ad experimentum* na okres pięciu lat. Po upływie tego czasu, na podstawie nabytego doświadczenia, poprosicie Dykasterię o zatwierdzenie Statutu na stałe.

Dnia 20 stycznia tego roku minęło 40 lat od kanonizacji św. Wincen-
tego Pallottiego. Dziękując Panu za dar tego świętego dla Kościoła, pole-
camy się wstawiennictwu waszego Założyciela, którego szczątki doczesne
spoczywają pod ołtarzem głównym w kościele San Salvatore in Onda,
w pobliżu mostu Ponte Sisto.

Jestem pewien, że na waszej drodze życia nie zabraknie nigdy wsta-
wiennictwa Niepokalanej Maryi Panny, Królowej Apostołów, która jest
najdoskonalszym wzorem apostołstwa dla wszystkich wiernych. Niech
Bóg wam błogosławi!

2. Przemówienie Przewodniczącego Generalnej Rady Koordynacyjnej Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, księdza Séamusa Freemana SAC

Ekscelencjo, Przewodniczący Papieskiej Rady ds. Świeckich wraz ze swymi
współpracownikami,
bracia i siostry Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego

Pierwszym słowem, które wypływa w tym dniu z głębi serca, jest słowo
dziękuję.

Przed wszystkim dziękujemy Bogu. Dziękujemy Stolicy Apostolskiej.
Wyrażamy wdzięczność Jego Eminencji kardynałowi Jamesowi Francisowi
Staffordowi, który z uwagą interesował się naszą prośbą, a niedawno został
powołany do pełnienia nowej posługi w Kościele; z tej okazji życzymy mu
wszyscy spokojnej i owocnej pracy.

Z całego serca dziękujemy Waszej Ekscelencji za cierpliwe i życzliwe
towarzystwo w pracy nad naszym Statutem, za sugestie, a zwłaszcza za
umożliwienie nam dialogu z Papieską Radą ds. Świeckich.

Składamy również Waszej Ekscelencji najlepsze życzenia z okazji
nominacji na Przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Świeckich.

Dziękujemy też w sposób szczególny księdzu Miguelowi Delgado Ga-
lindo za jego trafne rady i żywe zainteresowanie św. Wincentym Pallottim.

Dzień dzisiejszy jest dla Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego dniem wielkiej radości. Jest to dzień długo oczekiwany, począwszy od chwili, kiedy rodzina pallotyńska zdecydowała się powrócić do źródeł, aby ponownie – przez dokładne badanie historii – odkryć korzenie swojego charyzmatu.

Misja i dążenia, które zainspirowały św. Wincentego Pallottiego 9 stycznia 1835 roku, wchodzą dziś oficjalnie – dzięki zatwierdzonemu Dekretowi i Statutowi – w aktualne życie Kościoła i stają się *duchowym dziedzictwem całego Kościoła*.

W swojej wizji św. Wincenty Pallotti wyrażał życzenie powszechnej mobilizacji sił na rzecz ewangelizacji. Gorąco pragnął, aby chrześcijanie byli autentycznymi apostołami: wszyscy, wszędzie, zawsze, posługując się wszystkimi możliwymi i godnymi środkami, aby realizować apostołstwo Jezusa Chrystusa dla *większej chwały Boga i wiecznego zbawienia bliźniego*.

Tak bardzo aktualne są jego słowa o tym, że *Pobożne Zjednoczenie (...)* chce w Kościele Jezusa Chrystusa być stale ewangeliczną surmą, która wszystkich wzywa, która wszystkich zaprasza, która rozbudza gorliwość i miłość u wszystkich należących do każdego stanu, zawodu i stanowiska, aby wszyscy z pokorą i miłością coraz skuteczniej, bezinteresownie i stale, nie mając na względzie osobistej korzyści i ambicji, wspierali Kościół Jezusa Chrystusa w Jego obecnych i przyszłych potrzebach (...) (por. OOCC I, s. 4-5; por. Wincenty Pallotti, *Wybór Pism*, t. I, s. 238-239 [7]).

Duszą, motorem i *podstawową zasadą* (OOCC III, s. 137-138) działania osób odpowiedzialnych za apostołstwo oraz ich inicjatyw winien być *prawdziwy duch jak najdoskonalszej miłości* (OOCC I, s. 106; por. *Wybór Pism*, t. I, s. 264 [101]), zgodnie ze słowami św. Pawła z 13 rozdziału 1 Listu do Koryntian. Istotnie, Pallotti pisze: *W tych sercach, w których nie ma prawdziwie ukształtowanej miłości, nie znajdziemy Jezusa Chrystusa* (OOCC I, s. 121; por. *Wybór Pism*, t. I, s. 269).

Św. Wincenty Pallotti ukazał nie tylko nowy, skuteczny model apostołstwa, ale widział Kościół jako *dom i szkołę komunii*, chociaż do czasu

Soboru Watykańskiego II brakować będzie teologicznych i prawnych zarysów takiego rozumienia Kościoła. Pallotti, jego współpracownicy i rodzina pallotyńska zaangażowali się początkowo w urzeczywistnianie charyzmatu, jednakże seria wydarzeń w historii Kościoła ograniczyła lub powstrzymała tę realizację. Pamięć jednak przetrwała, gdyż wiele było inicjatyw na rzecz jej ocalenia.

Dzisiejsze zatwierdzenie Statutu – obowiązującego *ad experimentum* na pięć lat – z jednej strony jest dla rodziny pallotyńskiej znakiem ponownego uznania, ożywienia i uczynienia swoim dziedzictwa Założyciela, czyli jest poniekąd osiągnięciem punktu docelowego. Z drugiej strony, jak w przypadku każdego daru Bożego, akt zatwierdzenia oznacza początek trudnego wyzwania do pełnego wprowadzenia w życie poszczególnych artykułów Statutu. Od dziś zaczyna się dla rodziny pallotyńskiej czas pracy i doświadczeń, a także i ofiary. Musimy mądrze ten czas wykorzystać.

Jesteśmy świadomi, że Zjednoczenie nie jest już tylko dziełem, które wolno nam podjąć lub nie. Jawi się ono jako pełnia charyzmatu, jako podstawowy sposób oraz pierwszorzędny i konkretny projekt charyzmatyczny św. Wincentego Pallottiego. Jesteśmy teraz wezwani do *rozwijania i popierania* – w sposób nieprzerwany – *współpracy między wszystkimi wierzącymi, w duchu otwartości na nowe formy ewangelizacji* (por. Statut, art. 12). Każdy, kto działa zgodnie z myślą i duchem św. Wincentego Pallottiego, musi czuć się i działać jak apostoł, pozostawać w komunii i współpracować od dziś z głęboką wiarą z tymi wszystkimi, którzy żyją, pracują i są zainspirowani przez Założyciela. Chodzi nie tylko o nowe doświadczenia, ale także o dzieła już istniejące.

Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski (Mt 5, 48). Jezus zachęcił nas i ukazał nam wzrastanie niemające granic, które jest na miarę Boga. Takie jest też myślenie św. Wincentego: *Wszyscy, którzy są lub będą w Pobożnym Zjednoczeniu (...) aby naśladować w sposób najdoskonalszy naszego Pana Jezusa Chrystusa (...) powinni przez całe*

życie oddawać się na serio i z całą możliwą żarliwością jak najbardziej rzetelnej praktyce wszystkich cnót (...) tak, aby ich życie wśród innych cech charakterystycznych wyróżniało się i tym, że chcą **zawsze postępować i wzrastać** w świętości i ewangelicznej doskonałości (OOCC II, s. 57; por. Wybór Pism, t. II, s. 98-99 [73]).

Najdoskonalsze naśladowanie, cała możliwa żarliwość, najbardziej rzetelna praktyka, ciągle postępowanie naprzód i wzrastanie: wszystkie te określenia stawiają wymagania córkom i synom św. Wincentego Pallottiego. Nie można pozostawać zamkniętym, gdy chodzi o talenty otrzymane od Boga. Mamy z nich czynić pożytek dla siebie, a także – kierując się przykazaniem miłości – dla naszych braci i sióstr.

My, obecni tutaj przedstawiciele dziesięciu państw, reprezentujący członków Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego z ponad czterdziestu krajów, przyjmujemy z wdzięcznym sercem Dekret erekcyjny i zatwierdzony Statut. Jesteśmy szczęśliwi i pragniemy z większym jeszcze zaangażowaniem służyć Kościołowi naszym charyzmatem w wypełnianiu jego priorytetowych zadań.

Prosimy Maryję, Królową Apostołów, naszego Założyciela św. Wincentego Pallottiego i błogosławionych pallotyńskich męczenników o wspieranie naszych wysiłków, o towarzyszenie nam przy podejmowaniu wyzwań, które przed nami stoją.

ISBN 978-83-7031-668-6

APOSTOLICUM

Wydawnictwo Księży Pallotynów

Prowincji Chrystusa Króla

ul. Wilcza 8, 05-091 Ząbki

tel. (0-22) 771-52-00, 11; fax (0-22) 771-52-07

info@apostolicum.pl

księgarnia internetowa: www.apostolicum.pl

infolinia: 0 801 011 420